

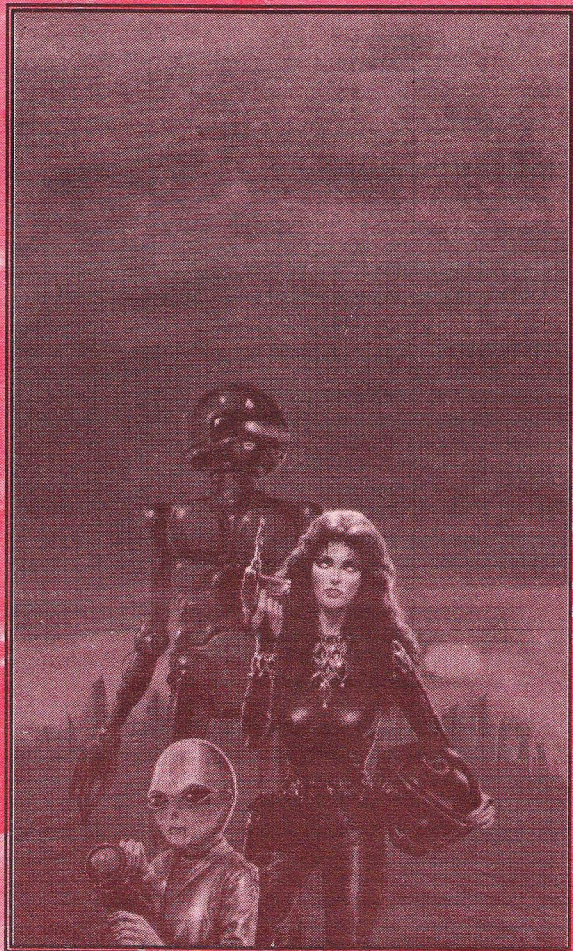
JURNALUL[®]

Nr.54

Anu I III ■ Săptămînal de Science – Fiction ■ 16 pagini ■ 100 lei

Harlan ELLISON
Cătălin IONESCU
Jacques BERGIER

CINENEWS • FANDOM NEWS

DEȘERTUL ZEILOR

n. 13. 08. 1958 . Debut în 1981 în revista Știință și Tehnică cu povestirea Dorința, ce a câștigat concursul „Avertisment pentru liniștea planetei”. A trecut prin trei cenacluri – Solaris – Jules Verne – Quo Vadis? Deși este inginer salariat la PETROBRAZI SA lucrează și ca redactor la postul de Radio Prahova din Ploiești, pregătind emisiunea SF FM. A mai publicat în „Avertisment pentru liniștea planetei”, „Povestiri despre invențiile mileniului trei”, „La orizont această constelație”, almanahul Anticipația. Din palmares amintim premiul II al Convenției Naționale din 1983 și un premiu II la sesiunea Helion 1985. Necășătorit !!!

1 Zeii se nasc și mor în deșert. Unul din puținele gânduri care se zbat în mine, acum, obsedându-mă. Nu știu exact și probabil nu știe nimeni cu precizie din ce timpuri obscure a apărut această afirmație.

Zeii se nasc și mor în deșert. Ridic din umeri, singur, în cabina strîmă a aparatului. Înțelepciune?

Resemnare? Premoniție? Oricum, nu are nici o importanță. Aici, zeii se nasc într-adevăr în deșert. Zeii, sau altceva, ce țin locul lor.

Pornesc motoarele. Un vuiet infundat sfîșie liniștea din jur. Trei ecrane prind viața, etalînd informații și culori. Apoi îmi ating cu un gest reflex lanțul de la git. Caut cu degetele cristalul agățat și îi simt muchiile ascuțite. Nu, nu este bine, știu asta. Îmi retrag mîna și prind manșa. Închid ochii, strîngîndu-i cu putere. Și cînd trecutul revine, invadîndu-mă, mă las un timp în voia lui, înaintea de a recurge la tehnicile de control mental.

Pe Jennifer am cunoscut-o cu douăzeci de ani în urmă, pe vremea studenției, la cursul de universism.

În amfiteatrul aproape gol, vocea monotonă a conferențiarului ridica reverberații slabe. Aveam impresia că nimeni nu lua în seamă prelegerea, jumătate istorică, jumătate teologică. Nu mă interesa în mod deosebit universismul. Admiteam, desigur, necesitatea existenței unei spiritualități, dar nu și obligativitatea îmbrățișării vreunei forme concrete a ei. Priveam însă această credință ca pe unicul drum posibil atunci, într-un fel, ca pe un rău necesar. De aceea, cînd fata brunetă s-a ridicat în picioare, am tresărit, mirat. Vorbitorul nu-și terminase tirada.

- Domnule profesor, chiar credeți că universismul, așa cum se prezintă acum, ca doctrină, să-i spunem oficială, cu reticențele de rigoare, reprezintă singurul drum spre mîntuirea sufletelor noastre?

Conferențiarul păru să nu ia în seamă tonul bătaios.

- Domnișoară, crezi cumva că Phoenix-ul nu are nevoie de Dumnezeu?

Fata răspunse imediat:

- Cred mai curînd, că Phoenix-ul nu are nevoie decît de acel Dumnezeu care îi reprezintă interesele guvernamentale, domnule profesor.

Bărbatul în vîrstă nu s-a supărat de violența răspunsului.

- Știi, domnișoară, subiectul nu este nou. Mulți s-au îndoit de locul Phoenix-ului într-o spiritualitate galactică. S-a mers pînă la a se întreba dacă avem dreptul de a adera la universism, înaintea de a ne clarifica propria istorie religioasă. S-a ajuns chiar la a pune la îndoială însăși noțiunea de universism. Și totuși singura cale spirituală a Phoenix-ului este universismul, dominînd toate șovăielile născute din necredință. În

mod cert, Phoenix-ul a avut un mîntuitor. Nu-i știu numele, dar a existat.

- Domnule profesor, vorbim de istorie religioasă și noi nu avem habar nici măcar de propria geografie. Vorbim de galaxie și universalitate într-o lume închisă și marginală. Ne hrănim cu iluzia accesului spre exterior, într-un interior strîmt și rigid. Care este, în aceste condiții, rostul simbolului universist cel mai răspîndit, sfera? Mie-mi sugerează o închisoare, domnule profesor. O închisoare fără ziduri, dar o închisoare perfectă.

- Adoptă un raționament vulgar, domnișoară. Spiritul conduce materia, mai mult, reprezintă treapta superioară.

- Nu mă îndepărtați de subiect, domnule profesor. De unde ideea existenței, sau mai curînd a necesității existenței unui mîntuitor pe fiecare planetă? De ce să credem în povestea ciudată a pelerinului mort în deșert - în care deșert? - în numele mîntuirii umane, cu acel bulgăr de nisip umed între degete, sfera universistă? Cum a fost mîntuit Phoenix-ul cînd zonele din deșertul sudic reprezintă pur și simplu întruparea răului demonic? Vedeți, cu tot universismul, pe Phoenix există încă Răul absolut, Întunericul, Infernul, sau ce nume considerați dumneavoastră mai potrivit pentru zonele non-T.

De ce condamnăm oficial secta aproape interzisă a creștinismului, care nu acceptă decît existența unui singur mîntuitor, care a luat asupra sa păcatele umanității, în totalitate, pentru salvarea lumii? Ce contează că nu știm exact care este planeta originară și nici cînd s-a întîmplat asta? Mai contează cîteva fire de ceață peste norii care acoperă spațiul și timpul umanității galactice, fărîmițată și divizată pe atîtea planete?

Oare ce avem noi de făcut nu este redescoperirea simbolurilor și căilor care duc spre Isus Christos și prin el, dincolo? De ce un universism copiat rigid mai mult pentru a îngîrădi, decît a conferi o libertate spirituală? De ce nu un creștinism care ne-ar face să înțelegem atît sensul unei religii, cît și necesitatea unei spiritualități vii?

- Domnișoară, îți admir dîrzenia în cruciada împotriva universismului, dar vreau să-ți reamintesc că se consideră că și universismul are rădăcini adînci în creștinismul primitiv, evoluînd însă ulterior spre un nivel teologic superior, pe toate planurile.

- Evoluînd?! Universismul a distrus creștinismul! Și mă întreb dacă nu cumva, cineva a făcut-o cu intenții concrete. Și dacă da, atunci nu-i de mirare că a ajuns religia oficială a acestei planete!

- Domnișoară, fii, te rog, rezonabilă! O respingere atît de brutală îți poate cauza neplăceri și poate fi interpretată în diferite sensuri...

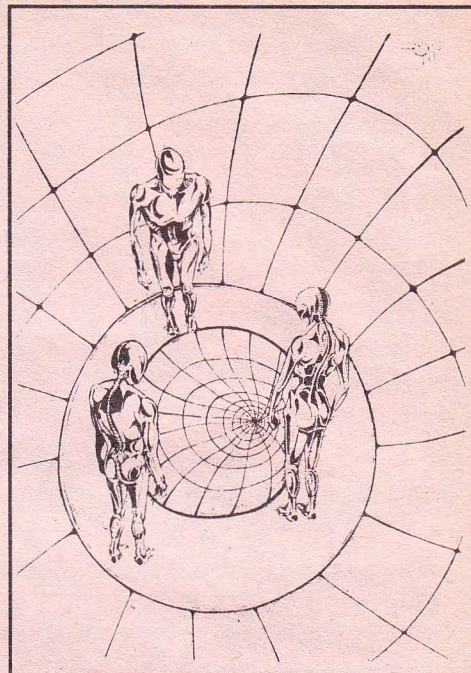
Fata nu-l lăsă să termine.

- Sintem în tabere opuse, domnule profesor.

Nu vă mai osteniți degeaba. Bună ziua.

Se ridicase și-și strîngea, nervoasă, lucrurile.

- Nici măcar nu ești foarte politicoasă, domnișoară!

Fata pornise spre ușă cînd m-am ridicat și eu.

- Politețea nu ține loc de argumente, domnule profesor. Și nu uitați, treceți-mă și pe mine pe lista neagră.

Se opri în ușă și mă privea cum mă apropiam. Pe buze îi apăruse un surîs adevărat.

Șase luni mai tîrziu, puțin înainte de căsătorie, purtam prima ceartă.

- Am crezut că ești de partea mea, atunci, la curs.

În ochii verzi i se citea reproșul.

- Jenny, te rog... Chiar trebuie să ne certăm din asta? Nu ajunge că am fost amîndoi dați afară din facultate?

A înălțat capul, mîndră.

- O facultate universistă! Mai sînt atîtea altele! Iar în ceea ce mă privește totul este foarte clar. Nu vreau o căsătorie universistă.

- Și vrei să ne căsătorim la templul acela creștin...

- Biserică, m-a pus la punct, rece. Biserică, nu templu.

Am dat din umeri, enervat.

- Dar este la mama-dracului! La două mii de kilometri de aici!

- Nu blasfemia! m-a implorat Jenny. Este cel

JURNALUL®
S.F.

Premiul Convenției Naționale de SF 1993

Editat de: **INTACT**

Colectivul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef),

Număr realizat de:

Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU, Dan MERIȘCA,
Cristian IONESCU, Nicolae C. ARITON, Mihai Dan
PAVELESCU, Petrică ȘIRBU (Redactori)

Marian IRIMIA (fotoreporter)

Adresa redacției:

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București
tel. fax . 3.12.71.35

Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

mai apropiat așezămînt creștin, din cele cîteva de pe planetă.

- Pe naiba! Te iubesc, fetiço. Te iubesc și ești singura femeie din Univers pentru mine. Te iubesc, dar nu-mi cere lucruri imposibile.

O lacrimă i-a apărut în ochi.

- Imposibile?! Să-mi fii bărbat numai pentru trup? Sufletul nu contează? Credința în Dumnezeu meu, nu este o parte din mine?

- Jenny...

- Nu... Nu pot...

A clătina din cap deznădăjduită.

- Nu pot... Ori tot, ori nimic...

Am oftat adînc.

- Și rudele? Și cunoscuții noștri?

M-a privit drept în față.

- Vom merge apoi la orice templu universist. Important este să celebrăm noi căsătoria noastră, în fața Dumnezeului nostru.

Am suierat furios:

- Nu-i al nostru! E-al tău!

Imediat mi-am dat seama de gafă. Nu a repliat, dar s-a întunecat la față.

M-am apropiat și am încercat s-o îmbrățișez.

- Nu mă atinge!

S-a retras cu spatele la ușă.

- Îmi pare rău, domnule, că-ți creez probleme.

Dar nu te îngrijora, nu-ți impun nimic. Adio!

- Stai! Jenny, stai!

Se întorsese, dar s-a oprit o clipă în ușă, așteptînd. Încordată.

- Te iubesc, Jennifer.

A urmat un moment de tăcere.

- Și dacă trebuie să merg două mii de kilometri pentru a te avea, am s-o fac... chiar pe jos, prin deșert, iubito.

O privire neîncrăzătoare.

- Serios?

Am privit-o în ochi și am încuviințat din cap. Apoi a fost rîndul ei să zîmbească din toată inima.

Au mai trecut patru săptămîni și în avioneta închiriată care ne purta înapoi acasă de la cununia noastră religioasă, eram doi tineri proaspăt căsătoriți, în călătoria „oficială” - strict luna de miere.

- Soția mea!

Jenny a tresărit și m-a privit absentă.

- Dormi, iubito?

Clătina din cap, tăcută.

- Ce-i cu tine?

Se întinse ușor în fotoliu, atingîndu-mă.

- Nimic. Mă gîndeam...

- Așa?! Nu mi-ai spus înainte de căsătorie că

ai astfel de obiceiuri.

S-a bosumflat.

- Asta-i poantă?

Reflectă cîteva clipe.

- Deși, tu ești cel nebun. Te îndrăgostești de mine, ești dat afară din facultate și te mai și căsătorești creștinește cu mine. Și eu, proasta de mine, accept.

- Bah. Știi foarte bine că intrăm fără probleme la altă facultate, mai puțin atinsă de religie.

Ridică din umeri și privi afară.

- Știi și eu dacă este o soluție...

Nu avea să fie. Mult mai tîrziu îmi voi da seama de ciudatele capacități de premoniție pe care le avea Jenny. Atunci însă m-am mulțumit să verific pilotul automat. Zbor în limite normale.

- Mi-am vreo trei ore de zburat, am spus cam fără rost.

Am căscat și apoi mi-a venit o idee.

- În deșertul de sub noi sînt două zone non-T. Cam despre ce este vorba, de fapt și de drept?

A sărit în sus.

- La cursul ăla mi-ai luat apărarea. Vrei să insinuezi că habar n-ai de ce ai făcut-o?

- Nu am plăcut, deh. Bărbații sînt proști.

- Mie-mi spui? pufni.

Căzu pe gînduri.

- Ce știi, în fond, despre zonele non-T?

- Mai nimic. Doar că sînt adăposturi extrem de sigure pentru tot felul de bande de nelegiuți care visează nemurirea. Am înțeles că la asta te-ai referit cînd vorbeai de Răul întrupat acolo.

Nu a pîrît extrem de mulțumită.

- Oarecum. Îmi dai voie să-ți țin o prelegere?

- Te rog.

- Zonele non-T, în număr de patru, au fost descoperite de vreo trei sute de ani. Nu se știe nimic despre originea lor. Se bănuiește că sînt formate relativ de curînd, dar adevărul este că au fost descoperite abia cînd deșerturile sudice au fost explorate temeinic. Este deci foarte posibil să fie acolo de mii de ani, sau chiar dintotdeauna, avînd în vedere că nu cunoaștem nimic din istoria acestei planete. Mai ales că unele surse par a indica, înaintea valului de colonizare de acum 1500 de ani, existența altora, pierdute în negura timpurilor. Și izolarea este absurdă, susținută puternic de universalism, ne împiedică accesul la arhivele din alte lumi. Te obosesc?

M-am grăbit să neg.

- Bun. Inițial descoperirea a produs consternare. Pe o suprafață nu prea mare în general, legile lumii viii ies din normal. Procesul îmbătrînirii este complet stopat. Mai mult, moartea este inexistentă. În zonele non-T nici un organism nu poate fi ucis, sau nu într-un mod cunoscut. Tesuturile au o tendință de regenerare uluitoare, practic egală cu viteza impulsului nervos. Dacă vrei să tai gîtul unui animal, organismul se reface instantaneu în urma cuțitului. Deci, ca să n-o mai lungim, timpul nu mai cîrge, de unde și numele de non-T. Un om intrat acolo este nemuritor. El și răul din el. La asta m-am referit atunci cînd vorbeam de Răul întrupat de zonele non-T. Ce părere ai?

- Groaznic. Să-ți suportîi nevasta o veșnicie?!...

Nici măcar nu a schițat un zîmbet. M-am uitat la ceas. Pînă la accident mai erau paisprezece minute.

2. Deschid ochii și văd pista pustie. Și am impresia că-mi privesc interiorul, un deșert mort, un nisip nemișcat, o atmosferă înțepenită într-o tăcere majoră. Un gol imens, în jurul căruia exist eu printr-o voință divină, străină.

Respir adînc, abdominal. În fața mea, un deșert în care am murit de nenumărate ori, sclipește indiferent în soarele

Videomania

Mirror-Oglinda

Regia Marina Sargenti
Scenariul Annette Cascone
Gina Cascone
Cu Karen Black
Rainbow Harvest
Kristin Dattilo

Cine a zis că femeile nu pot fi la fel de macabre ca, de exemplu Hitchcock? Și chiar dacă povestea oglinzii nu este originală, punerea în scenă are o evidentă tentă - să-l spunem - feministă, prin relevarea unor detalii la care un bărbat n-ar fi insistat, ca să nu mai vorbesc despre uriașul alambic prin care curge acțiunea.

Echipa tehnică, cu nume de care - recunosc - nu m-am lovit pînă acum, așa de tare ametește cadrele încît aproape nu mai ești în ce lume te afli. Parcă te-ai uita într-un mozaic cu clișee din „DRACULA”, „TWIN PEKSS”, „CASA GROAZEI” și nu în ultimul rînd „CARRIE”. Nu zic că filmul ar pierde prin asta, pentru că am spus că nu exultă prin originalitatea, și aș spune că este mare școfală să pui trăsături sau evenimente comune celor enumerate mai sus. În jurul unor personaje și să le lași să se plimbe totuși coerent de la un capăt la celălalt al filmului.

„MIRROR” este un „thriller” pînă în masele, cu viermi și sânge, cu mobile și podele care se zguduie sub călcîiul sadic al cutremurelor generate de Mefisto sau Lucifer, cu cadavre în sălile de baie și țevi care aruncă singure abur la o comandă nevăzută, cu chluvele în care dacă-ți bagi mîna poți s-o scoți amputată și tot felul de alte chestii care îți tur-nică șira spinării.

Personajul principal, Megan Gordon, este destul de controversat, fata pare resemnă, la cheremul capriciilor unei mame debusolate de moartea prematură a soțului, se acomodează greu cu noua casă, cu școala. Nici ea nu face mare lucru să iasă din acest unghi închis, este nesociabilă, se îmbracă excentric, provocînd rîsul unor pustiace care se cred buricele orașului. Desigur, este greu să trăiești într-o lume care rîde de tine fără să simți nevoia s-o calci în picioare. Ceea ce Megan începe să facă, la început involuntar, apoi devine conștientă de puterea pe care i-o dădea oglin-da, ea are senzația că trage sforțe unei forțe în stare s-o debaraseze de cel care își bat joc de ea, un animal puternic se naște în trupul ei firav, un animal însetat de sânge, care vrea din ce în ce mai mult. Și Megan ucide. În multe feluri ca să-ți dai seama că nu are o imagine stereotipă. Ba își dă seama tîrziu că este manipulată de spiritul nefast al oglinzii, dar deja se crede o criminală și sentimentul culpabilității o face să se resemneze în fața unei morți violente.

Filmul se încheie cu ceva care iese din luciul argintiu, ceva pe care ar fi mai bine să-l vedeți dumneavoastră, pentru că eu nu pot să-l descriu.

Personajul nu-l consider pierdere de vreme. Este ca un rezumat al tuturor filmelor de acest gen văzute pînă acum.

Petrică SÎRBU

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Reclamă, publicitate, difuzare:

Titus GUVIR - tel.: 3.12.93.66

Tehnoredactor:

Horațiu - Olimpiu RĂDULESCU

Culegere: Doina PREOTU

Corectură: Mihaela VANEA

Montaj offset:

Daniel STĂNICĂ, Mariana SEBE

Jurnalul S.F. este înscris

în Catalogul Presei la poziția 2.128

Abonamentele se pot procura de la orice centru RODIPET

Acasă săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

JURNALUL®

Director:

Dan DIACONESCU

Redactor șef:

Marius TUCĂ

planetei Phoenix. O lucrare într-o margine uitată de galaxie. Închid ochii și-mi comand imaginea mării lovindu-se de țărni. Și aud iar vocea înconfundabilă a Mentorului: „Relaxarea poate fi, la rândul ei, o armă extrem de periculoasă. Învață să o minuiști.” Încerc apoi relaxarea propriu-zisă. Imagini și sunete se învălmășesc în mintea mea. Anii de antrenament își spun însă cuvântul și gândurile dispar pe rând. Și câteva secunde contemplan relaxat altă imagine, aceea a unei flori albe, deschise, tresărind pe valurile unui lac, pe inserat.

Apoi deschid ochii și împing manșa, simțind în tot corpul vibrația puternică a motoarelor. Deșertul se pune în mișcare. Atenți cu ecranele de bord, înalt avioneta și o orientez pe direcție. La înălțimea de croazieră cuplez pilotul automat. Și brusc, lăsat moale în fotoliu, mă cuprinde îndoiala. Ce șanse am? Ce șanse reale am acolo, în zonele non-T? Ridic din umeri. „Așteptarea, tinere, este dimensiunea primordială a vieții umane. Împrietenește-te cu ea, dacă nu vrei să ai un dușman puternic” spune Mentorul.

Ofeț și cercetez ecranele. Patru ore de zbor. Patru ore, adunate la cei douăzeci de ani. Mă las pe spate și închid iar ochii.

Când am deschis ochii, am privit în jur. Și primul gând a fost o puternică stupefacție: trăiam?! Îmi erau vii în minte sunetele ascuțite de avarie, scâlpirea singerie a ecranelor și mai ales tipătul lui Jenny în timp ce încercam disperat să controlez aparatul.

Pe urmă am remarcat culoarea nefirească a nisipului. Aproape roșu. Și corpul lui Jenny. M-am tîrît spre ea. Nu părea a fi grav lovită, dar nu și revenise din șoc. Nu înțelegeam cum aterizasem întregi, fiind ejectați din avionetă, dar nu așa era lucrul cel mai important. Am palmuit-o ușor pe obraji. A gemut și a deschis ochii, clipind des.

– Iubito... ești teafără?

S-a încruntat și a închis ochii pentru o clipă. Apoi m-a privit iar, ca pe vremuri.

– Cred că da. Și tu?

Am aprobat tăcut.

– Am scăpat ușor?

N-am vrut să-i spun că în fond nu scăpasem de loc, că eram condamnați la atît moarte. Cea din deșert.

– Ridicați-vă!

Am tresărit uluit la auzul vocii metalice. La cîteva zeci de metri, două siluete argintii, amenințătoare, se apropiu de noi. Am privit-o mirat pe Jenny. Unul din cei doi a dat semne de nerăbdare.

– Am spus, ridicați-vă! N-aveți nimic. Mai repede!

Am ajutat-o pe Jenny să se pună pe picioare. Privea dezorientată, neînțelegînd mare lucru. Nici eu, de altfel.

– Cine sînteți?

N-aveau chip. Păreau doi roboți uriași, în acele costume ca de astronaut, cu viziere fumurii, opace.

– Credeți în Dumnezeu? a venit răspunsul.

Jenny a scos un mic țipăt.

– Zonă non-T? a șuierat agresiv soția mea.

– Nu, doamnă, a hîrîit vocea aceea metalică. Universism. Mintuire. Și Dumnezeu cel etern al sferei.

Una din siluete a ridicat mîna în care ținea o armă.

– Și șansa unică a Devenirii.

Se auzi o detunătură și imediat țipătul lui Jenny. Din umăr i se prelingeau șuvițe de sînge.

– Sînteți nebuni?! am urlat și m-am repezit orbește spre ei.

Descărcarea armei am resimțit-o din plin. M-am poticnit, am căzut apoi în genunchi, privind-mi abdomenul sfîrtecat, plin de sînge, pe urmă durerea m-a învăluit

într-un voal negru, nefiresc de negru.

O cameră fastuoasă, imensă, luxoasă. Un tavan înalt, ca de templu. Un mobilier rafinat și patul în care zăceam. Jenny, aplecată asupra mea, zîmbindu-mi, jucîndu-mi-se cu mîna prin păr. Și primul gând a fost, ce trist poate zîmbi femeia mea. Ce trist și ce frumos...

– Trăim? am articulat cu greu.

O clătinare tăcută din cap. Intrigat am îndepărtat pătura și mi-am dus mîna la abdomen. În locul unde ar fi trebuit să existe cel puțin un pansament nu era nimic. Durerea nu exista, sau nu existase niciodată. O vagă, mai curînd închipuită cîcitare, părea a fi singura urmă. Jenny a oftat și și-a dezvelit umărul. Neatins. Am început deodată să înțeleg.

– Zonele non-T?

M-a privit lung. Cu ochii strălucind, cu o dorință mistuitoare în privire.

– Te iubesc, a șoptit.

S-a aplecat și m-a sărutat. Iar eu, la rîndul meu am îmbrățișat-o strîns, sorbindu-i buzele de foc. Și ne-am iubit atunci așa cum n-o făcusem niciodată, de parcă numai noi rămăsesem pe lumea asta blestemată. Doar sufletele și trupurile noastre, împreunate.

– Bun venit, doamnă, domnule...

Am tresărit amîndoi la vocea izvorîită de nicăieri. Am strîns-o mai tare lîngă mine pe Jenny și am ascultat mai departe.

– Vă găsiți în zona non-T numărul trei.

Vocea, dincolo de distorsiunile difuzoarelor ascunse era disprețuitoare. Patul în care tocmai făcusem dragoste mi-a părut brusc, rece.

– Și beneficiați de rărul privilegiu de a aspira nemurire.

Tonul pompos m-a făcut totuși să zîmbesc. Nu înțelesesem că tot discursul era înregistrat.

– După toate probabilitățile, cunoștințele dumneavoastră despre zonele non-T din lumea de dincolo sînt vagi și nefolositoare. Noi vă vom enumera pe scurt numai ceea ce este absolut necesar să știți pentru început.

Doamnă, domnule, din acest moment ați devenit nemuritori. Organismele dumneavoastră au devenit mașini perfecte, capabile să funcționeze la parametri optimi un timp practic nedefinit. Dar acest lucru nu înseamnă nici pe departe că ați intrat în eternitate. Eternitatea înseamnă, în mod esențial, doamnă și domnule, o altă coordonată. O schimbare. O evoluție. Înseamnă, în cel mai concret caz posibil în acest univers, a deveni zeu. Și nu orice nemuritor poate

deveni zeu.

Am privit-o mirat pe Jenny. Nu înțelegeam nimic. Ea însă privea un punct imaginar al tavanului uriaș, ascultînd cu atenție. Încordată și parcă disperată. Am clătinat din cap. Nu găseam nici o noimă în ceea ce se întîmplă cu noi.

– A fi zeu înseamnă, în primul rînd a-ți conștientiza nemurirea. Apoi, în al doilea rînd, de a o integra în structurile universiste ale acestei planete și de a-i împlini mîntuirea. Apoi, în sfîrșit, de a aspira la unitatea universistă a Lumii Sferice. A înțelege, a integra și a domina Universul. Abia atunci, peste un timp imposibil de definit, nemuritorul devine Dumnezeu. Unul din Dumnezeii posibili și necesari.

A urmat o pauză nefirească, în care se auzea totuși ceva în difuzoare. Un fel de hîrîit aspru, ca un sunet de fond al unei înregistrări uzate. Dar imediat mi-am dat seama că era totuși altceva. Un gîlîit, sau un horcăit îndepărtat. Un strigăt de agonie, prelucrat electronic și redus doar la esența sa. Un sunet fundamental al unei mase de muribunzi.

M-am înfiorat de ideea asta sinistă și am strîns-o cu putere la piept pe Jenny. Nu a părut să înțeleagă.

– Și mai ales nu uitați niciodată un fapt esențial. Ați devenit nemuritori, murind pentru prima dată. În lumea de dincolo sînteți deja uitați. Acum veți alege. Veți avea mereu posibilitatea unei alegeri. Da, doamnă. Da, domnule. Nu ați visat niciodată că dumneavoastră sînteți Dumnezeu?

Discursul încetă brusc.

– Jenny, am șoptit, ce se întîmplă aici?

M-a privit de parcă atunci m-ar fi văzut pentru prima oară în viață. Și i-am citit clar în ochi sentimentul acela inefabil de milă. Pentru mine și pentru noi.

Strîng pleoapele cu putere. „Încearcă

3. să-ți imaginezi mintea ta ca fiind o mare. O mare liniștită, calmă și tu ești pe plajă. Auzi zgomotul valurilor și

respiri atmosfera aceea pură. Marea ești tu. Liniștește-o, stăpînește-o și te vei descoperi cu totul altfel decît te știi. Altfel decît impresia ta despre tine.”

Înăuntrul meu este totuși prea mult. Știu că mă pot calma și relaxa prin control mental, dar nu întotdeauna sînt dispus s-o fac. Iar acum... Privesc ecranele de bord. Încă trei ore de zbor. O eternitate. Am tot timpul din lume.

Închid ochii și o revăd pe Jenny.

– Moartea nu există. Dar voi încă nu realizați lucrul acesta.

Siluețele argintii ne legau, pe mine și pe Jenny în niște vagonete mici, de postamente asemănătoare unor cruci.

– Doamnă, omoară-ți soția! sosi un ordin neașteptat. La îndemina mîinii drepte ai un buton. Dacă-l apeși soția ta va fi electrocutată cu cîteva mii de volți. Fă-o!

Am rînjit, alît cît îmi permitea situația.

– Du-te dracului!

Nu a venit nici o replică la care m-aș fi așteptat.

– Doamnă, domnul nu vrea să-ți acorde nemurirea. Omoară-l tu pe el! Ai aceeași posibilitate.

Jenny înalță capul mîndră, în legăturile metalice care o imobilizau. Se auzi un rîs. Un rîs distorsionat de difuzoarele pe care le purtau siluețele argintii.

– Sînteți în centrul zonei non-T. Priviți și simțiți.

Un zgomot ca de arc electric. Am privit uluit corpul lui Jenny înconjurat de descărcări electrice, de parcă avea o aureolă. M-am privit apoi pe mine. O foarte ușoară senzație de căldură, poate închipuită, din descărcările care mă înconjurau. Totul încetă la fel de brusc.

– V-ați convins?

Am răsuflet ușurat. În privirea lui Jenny se citea însă teama.

– În centrul zonei non-T, în inima sa, nici durerea nu există. În schimb spre periferie apar fenomene mai interesante.

Vagonetele noastre pomiră pe o șină ce abia se distinge în nisip. Apoi se despărțiră, ajungînd pe linii paralele, noi fiind față în față. Am simțit o descărcare electrică. Am simțit-o. Am intuit că era același voltaj, dar acum simțeam. Mai curînd neplăcere decît durere. Dar vagonetele își continuau cursa. Din nou o descărcare – am tresărit. Apoi o așteptare imobilă, lungă. Șoc electric. Durere.

– N-ai parcurs nici un sfert din drum, reveni vocea. Aveți în continuare posibilitatea de a alege. Apăsăți pe buton și vagonetul dumneavoastră se va opri.

O nouă descărcare. Mușchii mi s-au contractat de la sine. Îmi privesc mîinile legate cu metal. Se văd urme roșii pe ele. Și evit să mă uit la Jenny.

Apoi... Apoi amintirile devin învălmășite. Îmi aduc aminte de ultima descărcare. Corpul mi s-a răsucit într-un spasm și peste durerea aceea atroce a nervilor străbătuți de curent electric s-a suprapus senzația absurdă că, în acel moment inima mea s-a oprit. Undeva, la marginea cîmpului meu vizual, Jenny afirma ca o păpușă în sîrmele sale.

De data aceasta, un televizor imens era în fața patului nostru.

– Doamnă, doamnă, ridicați-vă! Consiliul zeilor.

Am rămas mai departe trîntit și am ținut-o mai strîns pe Jenny. Pe ecran, pe fondul unei muzici maestruoase, a apărut o masă cu vreo douăzeci de persoane. Dar cînd imaginea se apropie am observat că nici una nu mișca. Păreau a fi douăzeci de păpuși în mîrime naturală, imobile.

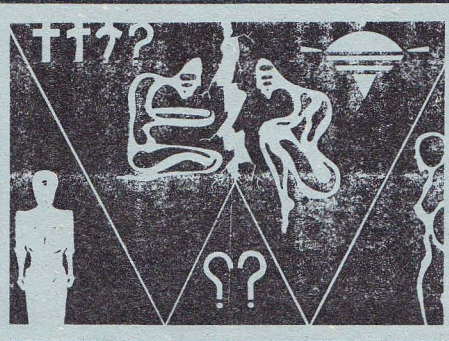
– Acesta este consiliul zeilor. Și dumneavoastră puteți ajunge aici. Și dumneavoastră sînteți așteptat aici. Și mai ales, nu uitați. Aveți întotdeauna posibilitatea de a alege.

Nu m-am putut abține și am urlat:

– Așa, ca astăzi?! Să ne omorîm unul pe altul? Ce s-ar fi întîmplat dacă apăsăm pe buton?

O altă voce interveni. Eram prea nervos ca să mă mai mire sistemul special de urmărire a noastră.

– Cînd ai fi apăsă pe buton, vagonetul soției tale se va fi deplasat în punctul cel mai îndepărtat de centru, acolo unde legile nemuririi se împletesc cu legile morții. Iar acolo doamna era ținută un

timp mai îndelungat sub șocuri electrice. Avea cîncezii la sută șanse să trăiască.

– Sînteți nebuni! am izbucnit.

Un rîs sarcastic se rostogoli din difuzoare.

– Dimpotrivă, doamnă, dumneata ești cel nebun. N-ai înțeles încă faptul esențial că eternitatea înseamnă singurătate?

Am întors capul spre Jenny. Privea pierdută tavanul și lacrimi i se rostogoleau pe obraji.

Au urmat alte zile. Torturi inimaginabile în vagoanele durerii. Căldură, foc, tășuri, sub toate formele posibile. Un arsenal sofisticat conceput de o minte diabolică. Și de fiecare dată, eu și Jenny, unul lîngă altul, față în față, cu aceeași propunere dementă de a întrerupe tratamentul prin apăsarea acelui buton care ducea numai la torturarea celui alt. Și de fiecare dată, durerea. Durerea insuportabilă, chinuitoare, pe care o resimțeam mult timp în memorie, chiar dacă trupul uita repede și se refăcea cu o viteză fantastică. Mi-am văzut de multe ori oasele prin tăieturile corpului și chiar organele interne. Pe urmă, totul se termina în beznă. Și apoi urma televizorul cu cele douăzeci de păpuși în mîrime naturală.

Mai tîrziu au început alte lecții. Teoretice.

– Mîntuirea, doamnă, domnule, se face prin durere. A conștientiza sfera universistă înseamnă a domina durerea. Pelerinul sferei a murit în deșert. Multiple simboluri: singurătatea, nisipul sferei, moartea...

Nu ascultam întotdeauna. Jenny începuse să se îndepărteze de mine. Nu mă respingea atunci cînd o luam în brațe, dar ceva se schimbase. Și continua să se schimbe.

– Și mai ales, nu uitați. Aveți posibilitatea de a alege. Devenirea dumneavoastră depinde numai de dumneavoastră.

După multe zile, n-am ținut niciodată socoteala lor, am văzut primul locuitor al zonei non-T. A apărut din senin, fără ajutorul acelor roboți umanoizi, îmbrăcați în straie argintii. Avea o armă la brîu și un topor în mînă. Iar eu eram lungit în vagonet, lîngă vagonetul lui Jenny. M-a privit de sus, ca pe o gînganie scîrboasă.

– Nici tu nu vrei? Și-a descleștat într-un tîrziu maxilarele.

Ca fizionomie, nu avea nimic deosebit. În afara privirii. Care avea ceva aproape imposibil de definit. O lucire, o lucire ca de sticlă pisată. Ceva definibil doar prin atributul de „străin”. Ingrozitor de străin.

– Ce să vreau? am încercat o conversație, oarecum curios.

– Știi foarte bine că nu poți să-i faci rău cu adevărat soției tale. În zonele non-T nu există moarte, prin urmare nici nivelul durerii nu este atît de ridicat pe cît ar trebui. Ai putut simți pe pielea ta multe lucruri. Și ai supraviețuit fără nici o problemă.

– Du-te dracului, i-am replicat scîrbit.

– Chiar nu înțelegi nimic? Chiar nu-ți dai seama de posibilitățile pe care le ai?

M-am înfuriat.

– Cine sînteți voi, să vă jucați așa cu viețile noastre? O adunătură de borfași ordinari, de

FANDOM

NEWS

O antologie de science-fiction francez urma să apară la sfîrșitul anului 1993, în Bulgaria. Nu avem informații de ultimă oră privind acest proiect, ceea ce știm cu siguranță este că antologia se numește **HURLEMENT** și conține 7 nuvele: „La mouche noire et l'araignée” de Brussolo, „La sulcide sans fin” de Jouanne, „A la volée” de Jean Daniel Bregue, „Hurlement” de Richard Canal, „Venez dans mon palais” de Dumyach, „Les mystérieuses chrysalides” de Bartir și „Un songe héliotrope” de Serge Lehman. Tirajul a fost stabilit la 7 mii de exemplare iar prețul la 20 leva.

Oricum, le-am luat-o înalte bulgarilor cu **VALEA TIMPULUI PIERDUT**, antologia de proză SF franceză apărută la „Editura de Vest”, și care conține 19 autori.

Pentru cei care cunosc limba portugheză, au pașaport, ceva devize convertibile și sînt pasionați foarte tare de science-fiction nu vedem ce-l mai poate împiedica să participe la „FantasPorto” '94. Pentru amănunțe „faxați” 351.2.410020, sau scrieți la adresa: Rue de Constituio 311, 4200 Porto, Portugal.

Excelentul prozin german **SCREAM** a apărut pe piața SF germană cu numărul 5. Numerele 2,3 și 4 sînt încă disponibile la prețul de 5 DM. „Scream”, Badanger 33, 911358 Kunreuth, Germania.

Blocada impusă fostei Yugoslavii a afectat întreaga activitate, inclusiv cea culturală. În acest context, video-cluburile au rămas singura soluție pentru cinemafilii din Belgrad. Aici se pot vedea filmele realizate în întreaga lume, pe casete, bineînțeles, piratate.

Cenzura suedeză (da, eu și așa ceva!) au interzis ultimul film al lui Jonh Woo, **HARD TARGET**, avîndu-l în rolul principal pe Jean-Claude van Damme, sub motivul violenței excesive și gratuite.

A apărut un număr al revistei maghiare **GALAKTIKA**. Conține mai multe nuvele de Fritz Leiber și o prezentare a filmelor SF/F ce se pot vedea în cinematografele din Ungaria. Revista costă 128 de forinți, iar un abonament 768 de forinți. Adresa: GALAKTIKA, Budapest, Pf.277, 1392, UNGARIA.

Al doilea festival cinematografic fantastic desfășurat la Montreal, a recompensat filmul „Action Mutante” (Spania, Alex de la Iglesia) cu Grand Prix și premiul pentru scenariu. Pentru regie, premiul a fost acordat suedezului Jens Peter Rumble Hammerich, pentru filmul „The Premonition”.

împuții care se cred zei? Sinteți niște bieți nebuni, alți...

Jenny tresărise și mă privea cu ochii mari. Individul însă nu reacționează așa cum scontasem eu.

— Cît de departe ești de noi... Noi sîntem evoluția, noi sîntem viitorul, noi sîntem totul! Noi sîntem sfera universită, noi sîntem calea spre mîntuire! Iar tu ești un gunoi, un gunoi care nu înțelege și nu vede nimic. Uite, asta știi?

Ridică toporul și-mi retează degetele mîinii drepte cu o mișcare bruscă. Dintr-o singură lovitură. Am simțit ceva ca o fulgerare de lumină, așa a fost gîndul meu de atunci. Și pe urmă o senzație neobișnuită de mîncărime. Fără a avea sentimentul degetelor pierdute. Apoi, cu o repeziune fantastică, degetele au început să-mi crească la loc. În cîteva secunde noile degete reveniră, iar cele vechi zăceau lîngă lama toporului, fără să-și fi schimbat culoarea, de parcă ar fi fost vii în continuare.

— Privește, prostule, șopti individul.

În momentul cînd degetele cele noi au terminat formarea, degetele tăiate se fărîmară. Se transformară pur și simplu într-o grămadă de praf. În mai puțin de-o fracțiune de secundă. De parcă tot conținutul lor ar fi dispărut fără urmă.

— Moartea nu există în zona non-T, surîse tipul. Și totuși, zeii pot face orice, nu știi?

Și privindu-mă lung, cu ochii acela sticloși, ridică toporul și-l plimbă încet de-a curmezișul gîtului, într-un gest binecunoscut.

mi-a strecurat în mînă acest bilet.

Ne-am trezit ca de obicei în patul nostru, cu mîncarea pregătită. Cu mîinile golite, începuserăm să mestecăm în tăcere, cînd televizorul prinse iar viață.

— Pentru că ați fost cumiți astăzi, un supliment pentru voi, răcni o voce.

În imagine era o ghilotină, într-unul din vagoanele binecunoscute. Cu capul prins în butuc, un om. Alături, unul din roboții argintii. Ghilotina era de o construcție specială. În locul lamei masive luea o lamă subțire, ca de brici.

— Priviți, doamnă, priviți, domnule. Ne aflăm în inima zonei non-T.

Robotul făcu o mișcare aproape neglijentă. Lama subțire căzu fulgerător. Și nu se întimplă nimic. Taișul trecu prin gîtul omului ca și cum ar fi fost imaterial, fără a lăsa nici o urmă. Imaginea a fost reluată cu încetinitorul de trei ori, transformată pe trecerea cuțitului prin gîtul omului.

— Doamnă, domnule, acum veți vedea ceva ce se vede extrem de rar într-o zonă non-T? Acest individ a ales, în final. După șaptesprezece ani de încercări de a-l transforma, de a-l evolua, a refuzat. Și a ales să nu devină zeu. Îi vom reda așadar condiția de om. De vierme al timpului. Condiția de gunoi. De nimic. Priviți și luați aminte. Nu așa se ajunge la mîntuirea universită...

Ghilotina se modificase. În locul taișului subțire, a apărut o lamă masivă, lată de aproape o jumătate de metru. Imaginea se fixă pe chipul celui condamnat. Lama căzu și separă complet capul de trup. Dar capul nu se desprinsese. Rămase lipit de lamă, clipind normal. Pe chipul omului nu se citea nici o urmă de durere.

— În lumea superioară, moartea nu există. Dar cel care respinge nemurirea, trebuie să plătească prețul acestei alegeri...

Vocea comentatoare părea că se încarcă de tristețe. Dar sentimentul meu a fost că mai degrabă încercă să pară trist. Tonul dominant al disprețului și indifferenței nu dispăruseră.

Vagonetul se puse în mișcare, cărînd un cap separat de trup, dar în viață. Și după scurt timp expresia de pe chipul omului se schimbă, în primul rictus al durerii. Apoi durerea își începu drumul ascendent. Capul se strîmbă, deschise gura ca și cum s-ar fi sufocat, pe marginile ghilotinei apărură cîteva urme roșii, trupul începu să zvîcnească în spasme necontrolate, totul din ce în ce mai pregnant. După un timp ce nouă ne-a părut că nu se mai sfîrșește, capul încercă prima tendință de a se desprinde de lamă, oscilînd puțin față de una din margini. Apoi, încet, ochii omului deveniră sticloși, fața de un alb nefiresc și capul căzu, cu o bufnitură înfundată, cu gura încă tremurîndă. Trupul se mai zbatu de cîteva ori și rămase dezarticulat, plin de

sînge. Vagonetul se opri.

— La marginea zonei non-T vă așteaptă moartea lumii fizice. Să nu uitați asta vreodată, doamnă, domnule.

Jenny izbucni abia atunci într-un plîns isteric și mă luă de gît, aproape sufocîndu-mă. Am încercat să o liniștesc, dar am simțit că-mi strecoară ceva în palmă. Am îndepărtat-o ușor și am privit-o scurt. Se opri din plînsul acela cu sughițuri pentru o fracțiune de secundă și-mi întoarse o privire calmă și hotărîtă. Apoi izbucni iar. Discret, m-am uitat la ce aveam în mînă. O hîrtiuță mică, umplută cu scrisul ei și o bucățică de metal.

„Dragul meu, nu mai avem prea mult timp. Aici se întimplă ceva îngrozitor. Nu se încearcă mutilarea noastră fizică, ci mutilarea noastră sufletească. Mă rog de cîte ori am ocazia Domnului Isus Christos dar am senzația că mă depărtez de singura mea credință adevărată. De aceea, nu există decît o singură cale. Va trebui să pleci de aici și să găsești mijlocul de a distruge această întrupare a răului. Mai multe vise m-au determinat să cred că există o cale și că tu o poți face. Poate că noi amîndoi avem o misiune pe Phoenix. Tu, aceea de a distruge răul. Iar eu, aceea de a te convinge. Pe mîine, dragostea mea. Și nu uita că, indiferent de ceea ce va urma, o căsătorie în fața lui Dumnezeu nu se dezleagă decît de Dumnezeu. Și dacă Domnul va voi, întoarce-te la Biserica unde ne-am cununat. Acolo vei găsi răspunsul. Soția ta care te iubește și te va iubi mereu“.

Am fost prins de mîini cu legăturile subțiri de metal. Robotul își termină treaba cu gesturi scurte, profesioniste. Nu observa ce ascundeam în pumn. Alături, o roată de fierăstrău circular, cu posibilități de mișcare în mai multe planuri. Și cu mecanismul de acționare descoperit. Era tortura care continua de mai multe zile. Urma să-mi mutileze în special extremitățile, mîinile și picioarele și, probabil, gîtul și fața. În căruciorul de alături, Jenny.

Din difuzorul robotului se auzi iar lecția binecunoscută:

4.

Mi-a fost întotdeauna teamă de acest drum. De acest ultim drum.

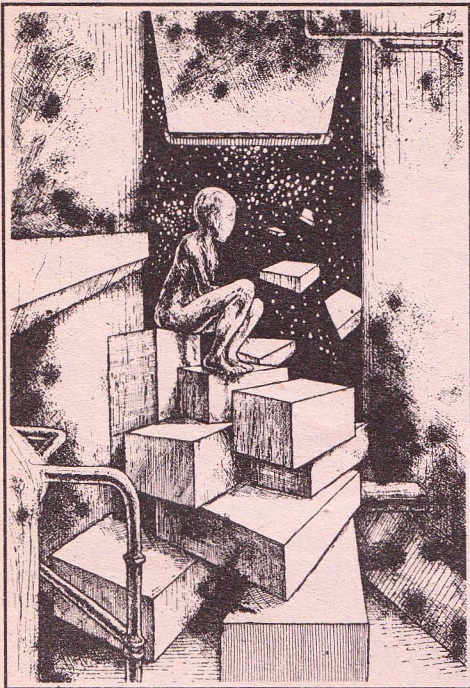
Nu pentru că aș putea eșua în planurile mele, sau nu în primul rînd, ci pentru amintirile care mă vor invada în aceste ore de zbor.

Ecranele de bord. Verdele liniștitor al funcționării perfecte. Încă două ore. Jumătatea dru-

mului. Zîmbesc de unul singur. Drumul a început cu adevărat în zona non-T, în ziua cînd Jenny

6

– Doamnă, domnule, apăsînd pe buton durerea încetează și se transmite celuilalt. Aveți posibilitatea de a alege. Nemurirea nu înseamnă altceva decît un lanț infinit de alegeri.

Jenny mă privi scurt. Ochii ei, în mod obișnuit tulburi, erau mai clari ca niciodată. M-am înfiorat. Îmi șoptise cîteva cuvinte înainte de despărțire, explicîndu-mi ceva. Nu am apucat să-i spun că este o nebulie. Totul era atît de ireal, acolo...

Cărucioarele porniră. Concomitent, fierăștrăiele se puseră în mișcare. Am observat că erau absolut sincronizate. Nu după mult timp, durerea începu. Îmi atacase virfurile degetelor, retezîndu-le. Procesul de regenerare a fost practic instantaneu. Senzația, mai curînd de neplăcere decît de durere. Apoi prima falangă. A doua, și așa mai departe. Începuse deja să doară.

În momentul în care fierăștrăul îmi reteză venele de la încheietură, am acționat. Cu mîna cealaltă am aruncat bucățica de metal în angrenajul de acționare al fierăștrăului. Nu i-a blocat rotirea, ci doar mișcarea brațului articulat. Nu m-am mirat niciodată de reușita acestui gest. Cred că atît eu cît și Jenny l-am considerat mereu, absolut normal. Trebuia să reușim. Cumva, cineva, trebuia. Noi am fost aceia, doar atît. Fierăștrăul îmi ataca tendoanele încheieturii pe mai departe și am început să mă zbat. Mă trezisem aproape complet din starea de semi-amorțire în care trăisem tot timpul în zona non-T. Legătura metalică intră în rana roșie a mîinii mele drepte. Durerea nu devenise încă insuportabilă. M-am zmutit în continuare. Sîrma străbătuse deja o treime din grosimea încheieturii mele. Dar durerea creștea. Cînd fierăștrăul atacă articulația osoasă, mi-am mușcat buza. Durea, durea incredibil de tare. M-am zmutit ca un nebun, ne apropiam periculos de marginea zonei non-T. M-am întrebât fugitiv ce fac zeli. Nu avea nici o importanță. Legătura metalică se opri în oasele încheieturii, lîngă lama fierăștrăului care rupea bucăți din mine. Era suficient, fierăștrăul trebuia acum îndepărtat pentru a permite refacerea țesuturilor prin care trecuse deja sîrma. Am ridicat un picior și am împins brațul articulat. Nu a cedat. Am strîns pleoapele și încordîndu-mă, am ridicat ambele picioare. Legătura s-a înșurubat în carnea mîinii mele ca o flacăra. Fierăștrăul tot nu ceda – îmi puteam pierde mîna definitiv. Am împins ca un nebun, cu mușchii biciuiți de durerea aceea ireală. Fierăștrăul s-a îndepărtat încet de mîna. Am urlat, cred, tot atunci ceva a cedat și sîrma a trecut în

sfîrșit de oasele mele sfărîmate. Rana se închidea deja pe partea opusă și eu eram liber. Durerea mi se înșurubase în creier, stăpînitore. Atunci a apărut Jenny, în vagonetul meu. Reușise înaintea mea, în același mod. Îmi îndepărtă rapid legătura de la mîna stîngă. Și dintr-o mîna de-a ei curgea sînge.

– Repede, să fugim.

Am sărit din cărucior.

– Pe aici, și de-aici drept înainte, gîfii Jenny. Spre vest, adăugă grăbită. Am făcut cîteva pași cînd am auzit un zgomot. Era un vehicul militar descoperit, cu o mitralieră în poziție de tragere și cu doi roboți argintii, dar încă departe.

– Opriți-vă, tună o voce amplificată peste măsură. Dincolo veți fi morți.

M-am întors din fugă și le-am făcut un gest obscen cu un deget. Jenny a zîmbit și am continuat apoi să fugim. Nu au tras. În timp ce noi ne depărtasem la mai multe sute de metri, mașina s-a oprit lîngă vagonete. Noi depășisem de mult capătul liniei ferate. Frînți de oboseală ne-am aruncat pe burtă în spatele unei movile de nisip roșu.

– Nu vor avea curajul să ne urmărească în afara zonei non-T, nici măcar pe hotarul ei, zîmbi din nou Jenny.

– Am scăpat? am întrebat-o prostește după un moment.

– Aproape, răspunse. Stai aici puțin, mă duc în recunoaștere. Să fii atent la urmele de nisip, îmi spuse cam fără noimă.

M-a sărutat fugar și am simțit pe buze gustul amar al nisipului amestecat cu sînge. Își mușcase buzele îngrozitor. S-a depărtat, nu prea mult. Atunci, exact în acel moment, am avut presentimentul. M-am ridicat brusc și am căutat-o din ochi. Explozia puternică m-a trînit înapoi pe nisip.

Am urlat, am urlat ca un dement numele Jennifer și m-am repezit după ea. Zăcea dezarticulată, lîngă mina pe care călcasem. Încercă să spună ceva și am apropiat urechea.

– Tu ești cel ales... Tu... Să nu... iubitul meu... Doamne... iartă-mă...

Apoi încremeni, cu ochii larg deschiși. Mai tîrziu am observat oasele umane dimprejurul meu. Cimitirul din jurul zonei non-T numărul trei.

5 Am supraviețuit deșertului. Foarte aproape de frontiera morții, după trei zile, am fost zărit dintr-o navă militară. Am stat în comă mai multe luni și apoi încet, extrem de încet, am revenit la viață. Dar eram singur. Acum sînt la fel de singur în cabina acestui avion, înapoi spre zona non-T. În care voi ajunge cam peste o oră. Ultima mea oră de zbor. Ar trebui să mă relaxez. „Odiha perfectă este cel mai bun aliat într-o confruntare. Învăță s-o folosești” obișnuia să-mi spună Mentorul. Aș vrea să-l pot asculta.

– Părinte! am spus cu glas coborît.

Trecuseră doi ani de la moartea lui Jenny. Ajunsesem cu greu la Biserica unde ne căsătorisem. Și fără prea multă tragere de inimă. Nu mă mai interesa nimic. Nu speram să existe vreo cale de a distruge zonele non-T. Stătusem de vorbă chiar cu militari ale căror rude dispărușeseră în acele inferne. Nimeni, absolut nimeni nu gîndise vreodată o acțiune oarecare, fie măcar de bombardament. În fond, la ce bun? Inima era nemuritoare și zeli nu părăseau niciodată perimetrul central.

Preotul bătrîn veni spre mine.

– Ce dorești, tinere?

L-am privit lung.

– Nu știu, părinte.

M-a privit fără să spună nimic. Cu un aer atît de liniștit, încît am continuat.

CINENEWS

Richard Donner, realizatorul, printre altele, și a filmului **LADY HAWKE**, revine la genul SF/F cu o epopee heroic-fantasy, **DRAGON-HEART**. Este vorba despre un cavaler medieval (probabil Harrison Ford va accepta rolul) făcînd echipă cu un dragon, anunțator de flăcări și vorbitor, împotriva unui rege crud, care își tiranizează poporul. Scenariul este scris de Charles Edward Pogue, cel care a realizat scenariul și pentru **MUSCA**. Totul este o producție a casei de filme **UNIVERSAL**.

După succesul filmului **DEMOLATION MAN**, scenaristul Peter Lankov se bucură de „vînt bun la pupa”, scenariul **PLAYING WITH FIRE**, un thriller amețitor, fiind în faza de finalizare. **PLAYING WITH FIRE** este de fapt o continuare a **DARKMAN**, realizat la timpul lui de Brian Gibson.

Sean Connery va juca într-un remake al filmului **GOST OF LADY MUIR**, care este deocamdată un proiect al casei **FOX**. Personajul feminin s-ar părea că va fi „întrupat” de Julia Roberts.

Destituit de la regia filmului **FUGITIVE**, David Twohy (realizatorul excelentului **TIMESCAPE** care n-a cunoscut decît o carieră mediocră), și-a reluat activitatea în forță, fiind regizorul filmului **SOCKWAVE**, o descoperire a invaziilor Pămîntului de către alieni belicoși.

WATERWORLD este un soi de **MAD MAX** cu multă apă (a nu se înțelege diluat), în care ghețurile de la cei doi poli s-au topit și 90% din suprafața Pămîntului se află sub ape. Kevin Costner este eroul acestei saga epice, pusă în scenă de Kevin Reynolds.

Steve Wang realizează ultimele scene ale filmului **GUYVER: DARK HEROS**. În film apare personajul Sean Barker, moștenitor al unei armuri extraterestre care îi transformă în **GUYVER**. Acesta ajunge pe planeta Utah, în grottele căreia descoperă o navetă spațială provenind de pe o altă planetă, aparținînd unei federații de alieni puși pe rele, Kronos Corporation. În final, Guyver va lupta contra unui alterego diabolic.

DARK TIDE este ultima realizare a lui Luca Bercovici (autor și a filmului **GHOULIES & ROKULA** – așa-i că n-ați auzit de el?). **DARK TIDE** se derulează pe o insulă din Pacific, unde Dak, un simpatic și seducător căpitan, reușește să captureze un uriaș șarpe de mare, în timp ce vrăjește o frumoasă turistă. Scene fierbinți și apă rece.

Personajele filmului **VOODOO SOUP** sînt, trebuie să recunoașteți, destul de curioase: femei vampiri, maseuri ucigașe și canibali într-o adevărată federație sindicală. Toți aceștia se „încleștează”, la propriu, într-un film comedie erotică în buna tradiție a filmelor de serie B, dar la nivelul cel mai de jos.

După părerea specialiștilor din lumea filmului occidental, afacerile domnului Charles Band merg foarte bine de cînd

– Vreau un ajutor. Un ajutor de la Dumnezeu. A zîmbit.

– Dumnezeu ne ajută prin noi înșine, fiule. Ești creștin cu adevărat?

Am clătinat din cap.

– Soția mea a fost. Și ne-am căsătorit aici, acum cîțiva ani.

– Parcă îmi amintesc. Și soția ta, a murit? A avut parte de o înmormîntare creștinească?

– A murit în zona non-T numărul trei. Și eu am scăpat de-acolo.

Am făcut o pauză și am simțit nevoia să lovesc.

– Ciudat mod de a vă ocroti are Dumnezeul vostru!

Clătină din cap, fără urmă de minie.

– Fiule, nu lăsa sufletul tău pradă unei patimi nesocotite. Îți înțeleg durerea și te respect. Dar nu judeca căile Domnului. Nu fii la fel ca zeii din zonele non-T.

Am lăsat capul în jos. Își puse mîna pe umărul meu.

– Vino. Hai cu mine.

Am ieșit afară, în parcul din jurul Bisericii.

– Povestește-mi, fiule. Totul.

I-am povestit. Aproape totul. În cuvinte puține, pentru că aveam impresia că acest om știe. Apoi ne-am așezat pe o bancă.

– Vrei să rămii aici, fiule? Ți-ai putea găsi pacea sufletească.

– Părinte, de ce mă chinui? Știi foarte bine că nu cred în ceea ce credeți voi. Și singura mea pace sufletească este să-i ucid pe ucigașii soției mele. Iartă-mă, am adăugat, văzîndu-i privirea muștrătoare, dar nu spun decît adevărul.

– „M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr, ascultă glasul Meu”, a spus încet preotul.

Nu am înțeles și l-am privit întrebător.

– Din Cartea Sfîntă a noastră, Biblia. Domnul Isus Christos a spus astfel. „Eu sînt calea, adevărul și viața”. Și, fiule, fără adevăr nu există mîntuire.

Am dat din cap și am vrut să mă ridic și să plec.

– Stai, fiule. Soția ta te-a trimis aici pentru că a știut că vei găsi un răspuns, aici. Sau o cale.

M-a privit lung, drept în ochi.

– Isus Christos a existat pe planeta originală a omului. Nu se știe cu cît timp în urmă. Cînd a cucerit stelele, omul a început să uite o parte din începuturile sale. Numai că sînt lucruri care nu pot fi uitate niciodată. Isus Christos s-a jertfit pe sine pentru mîntuirea tuturor oamenilor.

A ezitat o clipă, apoi a continuat.

– Există o profeție veche de sute de ani, aici, pe Phoenix, cum că va apare un tînăr ce va doborî balaurul, cu prețul vieții sale. A fost o viziune a unui preot care a trăit aici.

M-a privit iar, drept în față.

– Du-te pe continentul mare de nord, în Munții Cerului. Caută Castelul Omului.

Îmi dădu mai multe lămuriri geografice.

Și, fiule, nu uita. Indiferent în ce cred, toți oamenii din Univers poartă în ei scînteia divină. Și toți caută, fie că-și dau seama, fie că nu, drumul spre Dumnezeu.

Am ripostat:

– Și oamenii din zonele non-T?

Nu s-a supărat.

– Da, pînă și ei. Isus Christos nu ar fi făcut nici o deosebire. Ține minte, credința noastră este credința iubirii. Au fost multe religii și mulți profeți, dar nimeni nu s-a bazat atît de mult pe sentimentul atît de uman al dragostei de oameni. Fă, dacă vei fi ales, ceea ce crezi că trebuie să faci, dar nu urî alți oameni.

– Mulțumesc, părinte. Nu e atît de ușor.

– Acolo, în non-T, a fost ușor? Dumnezeu să te aibă în pază, fiule!

N-am ajuns la Castelul Omului decît după cîțiva ani. Viața pe Phoenix nu era ușoară și a trebuit să muncesc mult pentru a strînge bani. Fără să mă întorc în orașul meu natal. Eu, oricum, murisem. Nu aș fi putut suporta să trăiesc în preajma locurilor pe care le cutreierasem împreună cu Jenny.

Era o noapte luminoasă cînd am ajuns la porțile Castelului Omului. Călăuzele mele se înclină respectuoase, așteptîndu-și plata. Le-am dat-o și apoi au dispărut în noapte. M-a fulgerat gîndul că mă duseseră într-un loc pustiu, pentru a mă omorî și prăda. Apoi am zîmbit de naivitatea mea. Ar fi putut-o face de sute de ori pe drumul pe care venisem, călare pe asini. Și, dacă aș fi fost omorît, poate aș fi revăzut-o pe Jenny. Am tras adînc aer în piept și am intrat pe porțile deschise ale Castelului. După doar cîțiva pași o voce mă țintui în loc:

– Știi, tinere, ideea că după moarte ne întîlnim cu cei apropiați, este uneori mai curînd o teamă decît o speranță.

Am rămas mut de uimire. Cine știa să citească

gîndurile?

– Nu te speria. Ai gîndit normal. Bun venit la Castelul Omului. Eu sînt Mentorul tău și te așteptam. Ești obosit și te vei odihni după ce vei îmbrăca ceva.

– Da, dar... am îngăimat.

– Liniștește-te. Nu citim gîndurile oamenilor. Și chiar dacă am face-o, nu judecăm niciodată oamenii. Cît despre rest, pe mîine. Și acum vino cu mine.

Am simțit atunci că, în sfîrșit, mă apropiasem de împlinirea unui vis.

– Sînteți creștini? a fost una din primele întrebări de a doua zi.

Mentorul zîmbi.

– Curiozitatea este și bună și rea. Bună, pentru că te ajută la cunoaștere. rea, pentru că îți tulbură mentalul.

Eram departe de a mă obișnui cu felul de a fi din Castelul Omului.

– Mentalul?!

– Vei înțelege mai tîrziu. Acum o să-ți spun altceva. Să nu crezi că singura religie antică a

planetei originare a fost creștinismul. Au existat mai multe căi, mai mult, creștinismul a fost la rîndul său divizat în mai multe curente. Ți se pare normal? mă întrebă pe neașteptate.

– Nu, m-am bîlbîit puțin, nu prea. Universismul...

– Lasă universismul. Este o invenție recentă de cîteva sute de ani, cu substrat politic. Nu este o religie, ci un simulacru, o pseudo-credință. Și are un scop bine definit. Eu te-am întrebat de religiile adevărate. Nu ești obișnuit cu mai multe, nu?

Am clătinat din cap.

– Va trebui să te obișnuiești. În fiecare om este o scînteie divină. Depinde de el, de felul în care își înțelege menirea. Depinde de fiecare din noi, de puterile noastre. De forțele cărora le cerem ajutor și de forțele care ne ajută.

Se opri din plimbarea în care îl însoțeam și mă privi drept în ochi.

– Știi ce dorești, tinere. Dar te previn că este un drum lung și greu. Un drum pe care s-ar putea să nu poți să-l urmezi. Și să-ți dai seama de lucrul ăsta după mult timp irosit în van. Te încumeți la preț?

– Spune-mi tu, care ești Mentorul meu.

– Nu, răspunse zîmbind. Tu hotărăști. Tu alegi...

Am tresărit la vorbele acestea.

– O clipă, știu ce se întîmplă în zonele non-T. Și, într-un anume fel este singurul adevăr pe care-l dețin cei de-acolo. Da, tu alegi. Numai că de astă dată nimeni nu te judecă. Nimeni, în afara ta și a lui Dumnezeu. Deci?

– Rămîn, bineînțeles. Am altă opțiune? am spus amar.

– Nu știu. Dar mai ai timp să te gîndești. Pentru că ai văzut, porțile Castelului Omului sînt

mereu deschise. Poți pleca oricînd. Acum, peste un ceas, mîine...

se întoarse cu spatele.

– O clipă, Mentore. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Are, într-adevăr, rost să rămîn? Privește-mă în ochi și răspunde-mi.

– În lumea asta este o luptă eternă, o luptă între Întuneric și Lumină. Și tu acum vrei să te alături forțelor pe care tu le crezi ale Binelui. Să-ți spun un lucru. Dacă ești convins că lupti pentru cauza dreaptă și dacă ești convins că lupta va ajuta în mod esențial Phoenix-ul, atunci pleacă cît mai ai timp. Dacă însă ai îndoieli, atunci rămîi să le învingi. Pentru că o luptă de felul celui pe care vrei să o duci, fără înțelegerea ei deplină, este o mare greșală. Ce vrei de la mine? Să hotărîsc eu pentru tine? Dacă asta îmi ceri cu adevărat, atunci ai făcut un drum degeaba, prin Munții Cerului.

– Nu cred că l-am făcut degeaba, Mentore, a fost răspunsul meu. Rămîn.

6. Am rămas cincisprezece ani. Cu intermitențe, desigur, pentru că au fost perioade mai mari sau mai mici cînd am plecat. Aveam poate prea multe îndoieli.

Un sunet de avertizare mă scoate din reveriile trecutului. Sînt aproape de zona non-T numărul trei. Închid ochii, respirînd adînc. Reușesc, fără nici o dificultate controlul mental. Meditez cîteva secunde asupra cristalului ce-l port la gît. Imaginea mi se arată clară și luminoasă. Sînt pregătît. Deschid ochii și caut într-o cutie de la bordul avionului. Scot o armă pe care o verific în grabă. Mentorul a fost

îmi realizează filmele de serie B în România, pentru prețuri care „nu există concurență”. Reproducem în continuare un fragment de text apărut în revista MAD MOVIES: „În această țară a plătit construirea unui orașel western destinat a adăposti tirurile dintre un grup de pisatolari pămînteni și unul extraterestru” (n-ar fi fost rău să plătească acest lucru, dar e-ar părea că doar a utilizat orașelul western de la Bufta, construit știm noi cînd și cu aprobarea știm noi cul). Filmul se numește OBLIVION și este ceva între SF și vestul sălbatic sub regia lui Sam Irvin. Distribuția cuprinde o serie de „ochi foarte albaștri” aparținînd lui Meg Foster, Isaac Hayes și George Takei, ultimul nimeni altul decît domnul Sulu din STAR TREK.

VAMPIRES AND OTHER STEREOTYPES de Kevin J. Lindenmuth este un film mai mult decît interesant (nu am zis și bun). De-a lungul celor aproape 90 de minute vom face cunoștință cu un grup de vampiri care încearcă să protejeze Lumea de invazia demonilor. E o chestie, nu?

SAMURAI KIDS nu putea fi realizat decît de un regizor japonez, respectiv Nabouhiko Obayashi. Filmul beneficiază de o serie de excelente efecte speciale (imagini video de înaltă definiție integrate pe pellicula de 35 mm). Personajul principal al filmului, un puști răspunzînd la numele de Satoru, de 8 anișori, în timp ce caută o minge de base-ball rătăcită, întîlnește un individ cludat măsurînd 17 cm. Avînd numele mai mare decît înălțimea, Sukunahiko, mîndru războinic samurai, este luat de Satoru acasă, unde micuțul samurai face cunoștință cu „binefacerile” civilizației secolului XXI: jocuri video și alte lucruri pe care le au japonezii prin casele lor. Bineînțeles că problemele abia încep: micuțul samurai este terorizat de pleaca familiei iar Satoru, de o vacă belcoasă, dar, printre toate aceste întîmplări, ce constituie condițiile filmului, puștii japonez este educat de micuțul samurai în spiritul vechii tradiții japoneze. Într-un frumos exemplu de filozofie a vieții adevărate. Filmul a fost un triumf al box-office-ului în Japonia acestui vest, iar în Occident va ieși direct „în video”.

Stanley Kubrick se întoarce la science-fiction. Realizatorul filmelor 2001 și SHINING, lucrează din nou la un proiect mai vechi, A.I. ARTIFICIAL INTELLIGENCE, proiect top-secret pe care îl abandonase în anul 1991 din cauza efectelor speciale sofisticate necesare și pe care tehnologia de atunci nu le putea realiza. I.L.M. se va ocupa, utilizînd cele mai perfecționate ordinatoare de realizarea imaginilor de sinteză a unui film în care se pare că este vorba despre lupta unui om împotriva unei puteri totalitare, utilizînd computere supraputemice și androizi.

Mary Lambert spera să albe succes (adică să-și amortizeze banii investiți) – oricum nu sunt prea mulți) în urma scoaterii pe piață a filmului FRANK, o producție INTERSCOPE COMMUNICATIONS. Este vorba despre un Frankenstein în vîrstă de 7 anișori.

Remarkurile la mare modă (probabil din criza de inspirație a autorilor de scenarii) la mai toate studiourile, mai mari sau mai mici. TWENTIETH CENTURY FOX anunță

complet împotriva ideii mele. „Este periculos, înțelege. În primul rând pentru tine, știi la ce mă refer”. I-am răspuns neînduplecat. „Nu mă îndoiesc că ai dreptate. Însă asta e felul meu. Și-apoi, m-ar putea ajuta, într-un mod oarecare”. M-a privit surprins. „Mai mult decât cristalul? Ce prostie mai este și asta?” Am ridicat din umeri. „Este lupta mea. Ai încredere?”. Nu l-am convins, desigur. Și am senzația că uneori socotește că am pierdut degeaba cincisprezece ani din viața mea. Sau poate greșesc, Mentorul nu poate fi înșelat. Dar gândul îmi zboară în altă parte. La ideile mele de acum patru ore. „Zei se nasc și mor în deșert”. A venit acum și momentul morții?

Scot pilotul automat și trec pe comenzile manuale, începând manevrele de aterizare.

— Știu că ai să te întorci aici! ricană o voce amplificată.

Doi roboți argintii, cu armele pregătite, mă așteaptă la scara avionului. Aterizasem la periferia zonei non-T numărul trei, dincolo de capătul liniei de vagonete. În mod special. Eram puțin curios cu privire la roboții argintii.

— M-am întors ca să vă ucid, răspund rece.

Ridic încet mâna cu arma, închizând imediat ochii. Văd un cristal, apoi un ou de culoare verde-albăstrui, propriul meu mental. Nu percep detunătura armelor celorlalți. Simt, vag o durere trecătoare în corp. Deschid ochii și-i privesc pe cei care au tras.

— De ce nu mai rîdeți? spun și apăs de două ori pe declanșator.

Două urlete inumane se aud, pironindu-mă pe loc. N-aș fi bănuit niciodată că șocul era atât de puternic. Din combinezoanele argintii se scurge sânge. Nu existaseră roboți în zonele non-T. Sub această mască se ascundeau zeii. Cei care trebuiau să chinuiească victimele cu miinile lor. Singura distracție a nemuririi. O distracție dementă.

— Vă doare, băieți? întreb și mă apropiu de ei.

Înnebuniți, ridică din nou armele. Sînt aproape dezamăgit. Totul este atât de simplu. De data aceasta nu simt absolut nici o durere. Corpul mi s-a refăcut înainte ca ochii să sesizeze rana. Mai trag și eu de câteva ori. O mină și un picior rănite, la fiecare. Culeg armele lor din nisip și le arunc departe, peste dunele roșii. Smulg apoi masca fumurie a unuia din cei doi. O figură obișnuită, ridată, cu cearcăne. O față schimonosită de durere și niște ochi tulburi, opaci. Îl lovesc cu piciorul în rana de la gambă. Urlă.

— Învățați ce înseamnă durerea, zeilor. Învățați-vă propriile lecții.

O altă voce amplificată domină gemetele victimelor mele.

— Ce vrei? Cine ești și ce vrei?

Unde a dispărut tonul acela arogant al puterii absolute?

— O să vedeți, imediat, spun și mă îndrept fără grabă spre centrul zonei, spre așa-numita inimă.

— Ieșiți afară, vreau să vă văd.

Un rîs distorsionat.

— Ne crezi niște proști? Vino tu la noi.

Se cred încă nemuritori, în adăposturile lor antiatomice. Mă așez pe nisip, cu picioarele încrucișate. Închid ochii și imediat îmi apare imaginea cristalului și apoi imaginea unui obiect monstruos. Un fel de ou imens, de culoare roșie, roșu intens, pe suprafața căruia apar des perturbații ca niște unde. Apreciez diametrul acestuia la aproape douăzeci de metri. Îmi reprim însă instantaneu surprinderea și fac imediat cuplarea. Simt o ușoară senzație de căldură emanînd din cristal. Este mai curînd o închipuire. Cristalul este numai catalizatorul. Elementul principal sînt eu. Acționez, cu hotărîre. Obiectul roșu se micșorează vizibil.

Un urlat, un urlat uman învăluie zona non-T.

— Veniți? întreb încă o dată.

Încet, un grup de vreo patruzeci sau cincizeci de oameni apar în jurul meu. Unii poartă arme. Alții nu. Toți, fără excepție au o privire tulbure, aproape opacă.

— Lăsați armele, ordon cu o voce joasă.

Cîteva arme cad pe nisip. Ceilalți încă ezită. Închid din nou ochii și micșorez inima roșie. Reușesc de data asta să conștientizez durerea. Este într-adevăr insuportabilă pentru ei. Și ei urlă, urlă ca niște animale turbate. Armele cad la pămînt.

— În genunchii! le ordon din nou.

Stăpînii cad în genunchi, de jur împrejur. Ciudat mod de a muri au zeii.

— Veți elibera toți prizonierii pe care-i aveți. Toți, fără excepție. Aceștia vor pleca prin deșert, spre vest. Aveți grijă să dezactivați cordonul minat de împrejurire. La cîteva kilometri îi vor aștepta echipe medicale. Faceți ce v-am spus!

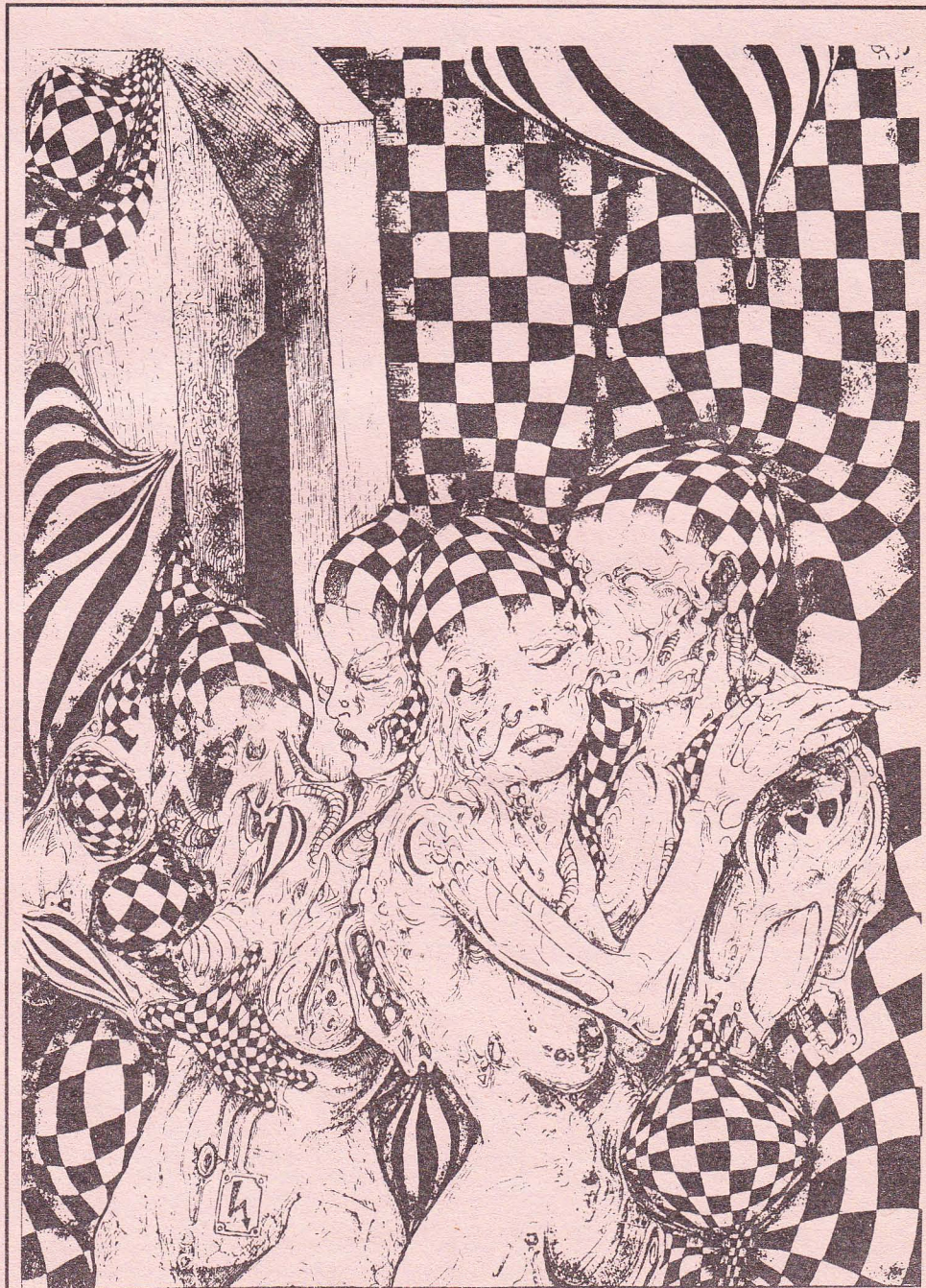
Cîteva se ridică și se depărtează grăbiți. Și peste puțin timp, un grup de cîteva zeci de nefericiți trec printre zeii așezați în genunchi, fără a întreba ceva. În minte îmi revine chipul lui Jenny,

fără nici un motiv. Îl îndepărtez imediat prin control mental. Și revăd lumina de foc, într-o noapte, la Castelul Omului.

— Ascultă-mă cu atenție. Este timpul să-ți spun ce se întîmplă cu adevărat într-o zonă non-T.

Glasul Mentorului părea și el acoperit uneori de umbrele neliniștite pe care le arunca focul pe chipurile noastre.

— Inițial, zonele non-T au fost gîndite ca simple lagăre, în general pentru deținuții politici. Închisori bine dotate tehnic, cu tot felul de instalații costisitoare. De fapt și de drept și acum zonele non-T funcționează tot ca pușcării. La un nivel cît mai subtil sînt păstrate toate legăturile guvernamentale cu ele. Sînt aprovizionate cu hrană, combustibil, muniții și toate cele necesare. Inclusiv cu elemente umane. Crezi că întîmplător s-a defectat avioneta voastră? Erați vizați, ați luat atitudine împotriva universismului, v-ați căsătorit creștinește... Probabil cei de-acolo știu că, mai devreme sau mai tîrziu, vei reveni. Și te așteptau. Dar să revenim la istoria veche. Pe planetă se întîmplau

evenimente majore. După un război pustiitor, oamenii au ales, mai mult nevoiți, calea unui exil spațial. Iar cei care au rămas, au încercat să îndepărteze religia, considerându-se într-un fel trădați de profeții în care crezuseră.

A fost una din cele mai negre pagini din istoria acestei planete. Atunci, în câteva sute de ani despre care nu mai păstrăm decât o amintire confuză, au apărut corpurile mentale artificiale. Nu știe nimeni cum, probabil ca urmare a unei imixtiuni extra-galactice, dar asta este o simplă supoziție. Cert este că a apărut atunci cel mai monstruos produs uman. Și cel mai periculos. Prin comparație, armamentul atomic este ca un ac pe lângă un aruncător de flăcări. El bine, acest corp mental artificial, comunică direct cu toate corpurile mentale naturale de pe o suprafață nu prea mare, din fericire, acolo unde este alimentat cu energie, poate modifica esența entității energetice care este omul. Prin capacitățile sale puternice transferă corpului fizic proprietatea de regenerare nelimitată. Mai mult, artificialul „se îmbogățește” în urma experiențelor avute și evoluează, crește în substanță – în substanță subtilă, desigur.

L-am privit pe Mentor, încercând să înțeleg.

– Deci acest corp artificial este un corp mental uman? În afară celorlalte învelișuri inferioare, fizic, eteric și astral și a celor superioare?

– Da. Este de sine stătător și modificat. Poședă sugestia nemuririi. Este caracteristica sa majoră. Sugestia transmisă invers. Este exemplul cel mai elocvent că existența concepută în mod grosier este o iluzie. Dar o iluzie de durată.

– Și nu se poate influența în vreun fel?

Mentorul m-a privit tăcut un timp. Apoi a continuat, gânditor:

– Ba da. I se poate imprima altă sugestie, de o forță superioară. Numai că cel care o face trebuie să fie în apropiere și să beneficieze de o protecție a mentalului propriu față de sugestiile devastatoare.

Încă o tăcere. Și o ezitare. Apoi s-a hotărât.

– Poți s-o faci. Dar știi care-i pericolul cel mai mare?

Am aprobat din cap.

– Îl știi, dar nu-l realizezi pe de-a-ntregul. Este modificarea necontrolată a acelei entități numite om, în ansamblul său. Mutarea propriu-zisă a mentalului modifică toate celelalte învelișuri. Însăși noțiunea de spirit, sau dacă preferi, de suflet. Și mai ales canalele subtile și comunicația cu spiritele superioare care ajută oamenii.

– Voi fi la cheremul forțelor Răului?

Mentorul păru supărat.

– Nu privi simplist lucrurile. Știi foarte bine că nu moartea este importantă, ci planul în care vei ajunge. Și există planuri unde nu se aventurează nici entitățile cele mai pure.

Am inspirat adânc și am socotit că este momentul să-l întreb și eu ceva.

– Mentore, crezi în Isus Christos?

– Isus a deschis o cale. Una din multiplele căi posibile. Iar tu și cu mine nu ne mai punem problema simplă de a crede. Noi simțim și trăim. Noi știm, avem certitudinea, chiar dacă tu nu conștientizezi încă lucrul acesta, că Isus este în noi. Iar tu, într-un fel, ești un ales. Dacă simți că asta trebuie să faci, fă-o!

Deschid ochii și-i privesc pe oamenii din jurul meu. Apoi mă concentrez pe imaginea mentalului roșu. Îl văd perfect, pulsind ușor în mine.

– Cine sînteți voi, cei care stați în genunchi în fața mea? Întreb deodată.

– Sîntem niște oameni puternici, răspunde o voce, tare. Niște nemuritori. Nu afit de puternici ca tine,

totuși noi sîntem o cale spre Dumnezeu. Sîntem viitorii Dumnezei. Fii tu călăuzitorul nostru, simte puterea alături de noi.

– Alături de voi, cei care mi-ați ucis soția? nu mă pot abține eu.

– Da, alături de noi. Ești mai puternic și te-ai întors aici pentru că asta este menirea ta. Ai nemurirea împletită cu puterea. Poți face numai ceea ce este bine. Tu ești alesul lui Dumnezeu, tu ești calea cea mai directă. Nemurirea înseamnă singurătate și putere.

M-am cutremurat. Dacă... Dacă este totuși un simbul de adevăr în tot ce spune?

– Tu ești Adevărul. Și te-ai întors aici. Aici, unde începe Istoria. Cu puterile tale putem cucerii Phoenix-ul.

O masă de urale izbucnește.

– Tu ești Alesul. Rămii Alesul nostru și al Eternității!

O clipă, o clipă numai mă închipui propovăduind o religie a nemuririi adevărate și drepte pe planetă. Și imaginea mea pe alte planete. Dar imediat revăd chipul lui Jenny, în clipa morții. „Tu ești alesul... Tu... Să nu uiți, iubitul meu...” Și ceva se rupe în mine. În minte îmi revine corpul mental artificial. Îl văd roșu, imens. Apoi o dungă neagră îl străbate fulgerător, rămânând ca o rană în el. Un corp mental cu sugestia durerii. Și știi ce va urma. Oamenii își vor vedea corpurile fizice pline de răni, de răni ca de sabie.

Tăieturi care le dezvelesc organele interne. Vor simți durerea și vor trăi pe mai departe, în durere. În afara zonei non-T vor muri din cauza rănilor. Înăuntru, vor sta în durere.

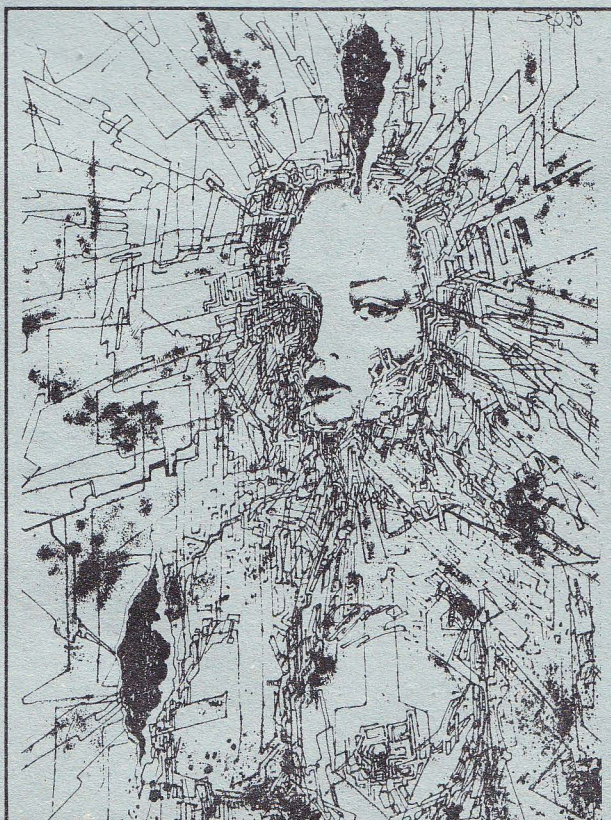
– Alegeți, șoptesc în sinea mea.

Și deschid ochii. Zeii se zvîrcolesc în nisipul roșu. Iar eu îi privesc. Ar trebui să-mi fie milă de sufletele acestor bieți nenorociți ce au visat odată la nemurirea fizică. Ar trebui să-mi fie cu adevărat milă, dacă aș fi într-adevăr, un ales. Dar nu sînt. Sînt afit de departe de a înțelege legile superioare ale existenței. Îi privesc și o revăd pe Jenny, torturată zile întregi, pentru plăcerea morbidă a acestor bieți nebuni. Pe Jenny, pe toți cei care au murit aici pentru beția puterii unui grup de orbi.

– Alegeți, șoptesc iar, alegeți, zeilor. Durerea eternă, sau moartea.

Și abia acum le percep urletele. Urletele lor afit de inumane și afit de materiale. Și mă gîndesc că ar trebui să plec. Să elimin mentalul artificial, pot s-o fac fără nici o problemă, și să plec de-aici.

Numai că, Dumnezeule, aș sta o eternitate să-i aud urînd.

că realizatorul Jeff Bur lucrează consecutiv la PUPET MASTER 4 & 5 și PUMPKINHEAD II. Casa de filme ITC va face, anul viitor, o versiune cinematografică a serialului de succes în Occident, PRISONIER. Ar mai fi de amintit HELLRAISER, cu partea a patra: BLOODLINES, în care Pinhead, personajul principal, este „transbordat” undeva în timp, la geneza Revoluției franceze.

PET PEOPLE este filmul la care lucrează Diane Keton avîndu-l ca producător pe Spielberg. Este vorba despre o comedie în care toate animalele dintr-o casă sînt transformate în oameni, iar „cîinele-om” are o poveste de dragoste cu stăpîna sa om-om (sau om-femeie, cum credeți că este mai bine?), care mai înainte fusese sedusă de șerpele-om.

Italianul Carlo Carlei este și el cam în același ton cu colegii săi (mai americani și mai bogați) și lucrează de zor la FLUKE, în care un om se reîncarnază în cîine.

TOTAL RECAL II se va numi cu siguranță MINORITY REPORT, deocamdată numai afit.

În THE FUNNY MAN, regizorul englez Nigel Odell lansează un nou personaj negativ în lumea filmelor de groază. Acesta se numește Joker. Totul începe de la o partidă de poker. În urma căreia Max Taylor devine proprietarul unui vechi castel englezesc. Aici este supus atacului unui personaj straniu, care se dovedește a fi „încarnarea” personajului cărții fatale fostului stăpîn: Jokerul. Pentru acest rol, regizorul a reușit să-l convingă pe cunoscutul Christopher Lee, care de mai multă vreme ocolește acest gen de film.

FANDOM NEWS

Am primit semnalul unui nou fanzin francez: A la nuit noire ... – revue quadrimestriale des cimetieres d'Europe. La acest nume sinistru se adaugă și forma fanzinului – aceea a unui sfîrșit, căruia deschizîndu-i capatul, respectiv prima pagină, descoperi mai multe titluri interesante „înmormîtate” aici. Fără a nu putea aprecia imaginația editorului, domnul Gabriel Ambroise, materialele prezentate nu au nimic macabru, ele făcînd parte (d.p.d.v. al d-ului Ambroise) din spectrul fantasticului, în care se include și genul S.F. Un articol despre „danas”, personaje mîlice letone, prezentarea unui film fantastic/pomo: „Ejacula la vampire” și a actorului din rolul principal, precum și o serie de „news” pe care le-am prezentat în această pagină, drept pentru care îl mulțumim domnului Ambroise.

Pe canalul de televiziune TV5, în seara de 3. 01.1994, s-a derulat un scurt interviu cu președintele Companiei SOFTIMAGE, un francez-canadian, sau invers, care printre altele a declarat că firma sa este cea care l-a pus la dispoziție lui Spielberg soful pentru realizarea imaginilor virtuale din JURASIC PARK.

Nicolae C. ARITON

JEFFY

Harlan ELLISON

Urmare din numărul 53

Am venit pe jos pînă la casa Kinzerilor și bănuiam că Jeffy avea să mă aștepte în fața porții sau în curte. Nu era însă nicăieri.

Mă apuca groaza să intru în casa tăcută și întunecată, acum cînd soarele de mai strălucea vesel. Am stat un timp în fața porții, apoi mi-am dus mîinile la gură și am strigat:

– Jeffy! Hei, Jeffy, vino odată! O să întîrziem!

Glăsul i s-a auzit înăbușit, venind parcă de sub pămînt.

– Sînt aici, Donny.

Îl auzeam, dar nu-l puteam vedea. Era Jeffy, fără îndoială; pe Donald H. Horton, președinte și proprietar al Centrului Horton de Radio și TV, nu-l striga nimeni Donny, cu excepția lui Jeffy. Nu-mi spusese niciodată altfel.

(Nu este nici o minciună. Sînt, într-adevăr, proprietarul Centrului. Asocierea mea cu mătușa Patricia este valabilă numai pînă cînd îi voi restitui împrumutul făcut în scopul de a completa banii lăsați de bunicul meu, cînd aveam zece ani. Nu fusese un împrumut mare, doar optsprezece mii, dar am rugat-o ca asocierea să rămînă secretă).

– Unde ești, Jeffy?

– Sub verandă, în camera mea secretă.

Am ocolit veranda, m-am aplecat și am dat la o parte grătarul de nuiele. Acolo, înapoia lui, Jeffy își amenajase o încăpere secretă. Ținea comicsuri în lăzi de portocale, avea o măsuță și niște perne, era luminat de luminări groase și ne ascundeam acolo... cînd aveam amîndoi cinci ani.

– Ce faci? I-am întrebă, tîrîndu-mă înăuntru și trăgînd grătarul după mine. Sub verandă era răcoare, iar luminările miroseau plăcut și familiar. Orice băiat s-ar fi simțit ca la el acasă într-un astfel de loc; nu există nici un băiat care să nu-și fi petrecut cele mai fericite, mai productive și mai misterioase momente ale vieții într-un astfel de loc tainic.

– Mă jucam, răspunse el.

Ținea ceva rotund și auriu, de mărimea palmei sale micuțe.

– Ai uitat că mergem la film?

– Nu. Te așteptam.

– Tăticul și mămica sînt acasă?

– Mămica.

Am înțeles de ce aștepta sub verandă. N-am insistat.

– Ce ai acolo?

– Insigna descifratoare a căpitanului Midnight, răspunse el și deschise palma.

M-am pomenit privind-o, fără să înțeleg multă vreme ce este. Apoi, brusc, mi-am dat seama ce miracol ținea în palmă. Un miracol care, pur și simplu, nu putea exista.

– Jeffy, am rostit eu încet, de unde o ai?

– A venit cu poșta de azi. Am trimis după ea.

– Trebuie să fi costat mulți bani.

– Nu prea. Zece cenți și două

sigilii de la cutiile de Ovaltin.

– Pot s-o văd?

Vocea îmi tremura, ca și mîna pe care o întinsesem. Mi-a dat-o și am ținut miracolul în palmă. Era minunat.

Vă amintiți? Căpitanul Midnight a apărut în programul național de radio în 1940. Era subvenționat de firma Ovaltin. În fiecare an, lansau o Insignă Descifratoare a Escadronului Secret. Și în fiecare zi, la terminarea programului, dădeau amănunte asupra episodului următor într-un cod pe care îl puteau descifra numai cei care aveau insignă. Au încetat să le mai facă prin 1949. Mi-o amintesc pe cea care am avut-o în 1945: era superbă. În mijlocul cadranului de coduri avea o lupă. Căpitanul Midnight a încetat o dată cu emisiunile radio în 1950, și cu toate că prin '55 au fost cîteva episoade la televiziune, iar în 1955 – '56 au revenit la insigne; adevăratele Insigne Descifratoare au dispărut în 1949.

Insigna căpitanului Midnight pe care o țineam în palmă, cea pe care Jeffy spusese că o primise prin poștă pentru zece cenți (zece cenți!!!) și două etichete de Ovaltin, era nou-nouță, din metal auriu, strălucitor, fără urmă de rugină, precum cele vechi pe care le poți găsi, cînd și cînd, la prețuri exorbitante, prin magazinele de antichități... era o insignă

nouă! Și purta pe ea data anului curent.

Dar Căpitanul Midnight nu mai exista. La radio nu se mai emitea nimic asemănător. Ascultasem una sau două din imitațiile slabe ale unor foste emisiuni, transmise uneori la radio, dar subiectele erau neinteresante, efectele sonore proaste, totul părea greșit, nu numai învechit. Totuși, țineam în mînă o Insignă nouă.

– Jeffy, ia spune, ce-i cu asta? I-am întrebat.

– Ce să-ți spun, Donny. E noua mea Insignă a căpitanului Midnight. O folosesc ca să văd ce-o să se întîmple mîine.

– Unde?

– În emisiune.

– Ce emisiune?

Mă privi de parcă eram cretin.

– Căpitanul Midnight! Ce naiba!

Încă nu puteam înțelege. Era acolo, clar, și tot nu-mi dădeam seama ce se întîmplă.

– Vrei să zici, reluările alea pe care le fac după emisiunile vechi? Asta vrei să spui, Jeffy?

– Ce reluări? m-a întrebat.

– Nici el nu știa ce voiam.

Am privit unul la altul, acolo, sub verandă. Apoi am rostit cu grijă, aproape speriat de răspuns.

– Jeffy, cînd ascuți Căpitanul Midnight?

– În fiecare zi. La radio. La radioul meu. În fiecare zi, la cinci jumate.

Știri. Muzică idioată și știri. Asta se transmitea în fiecare zi la cinci și jumătate. Nu Căpitanul Midnight. Escadronul secret nu mai decolase de douăzeci de ani.

– Nu mergem la film?

A trebuit să întrebe de două ori. Mintea mea era în altă parte. Nimic definit. Nici o concluzie. Nici o presupunere. Era în altă parte, încercînd să înțeleagă și să pretindă – așa cum ați fi pretins și voi, și oricine altul, decît să accepte adevărul, adevărul imposibil și minunat – să pretindă că există o explicație simplă de care nu-mi dădeam seama. Ceva pămîntesc și posomorît, ca trecerea anilor care ne fură toate lucrurile vechi și bune, trimițîndu-ne în schimb bijuterii false și flori din plastic. Și toate în numele Progresului.

– Nu mergem la film, Donny?

– Cum să nu, Jeffy, am răspuns.

Am zîmbit și i-am întins înapoi insignă. Și-a pus-o în buzunarul pantalonilor. Ne-am tîrît afară de sub verandă și am mers la film. Nici unul dintre noi nu a mai spus nimic despre Căpitanul Midnight tot restul zilei. Și n-am avut nici zece minute, în tot restul zilei, în care să nu mă gîndesc la el.

Toată săptămîna următoare am avut inventar. Nu l-am văzut pe Jeffy pînă joi. Trebuie să recunosc că am lăsat magazinul în mîinile lui David și Jan, le-am spus că am niște comisioane de făcut și am plecat mai devreme. La 4:00. Am ajuns la Kinzeri pe la 4:45. Mi-a deschis Leona; părea istovită și distantă.

– Jefty este pe acasă?
Mi-a răspuns că era sus, în camera lui...
... ascultînd la radio.

Am suit cîte două trepte deodată.

În regulă, făcusem, în sfîrșit, și acest pas imposibil și illogic. Dacă ar fi fost vorba de oricare altul, cu excepția lui Jefty, adult sau copil, m-aș fi gîndit la mai multe răspunsuri posibile. Era însă Jefty, în mod clar o altă imagine a vieții, și ceea ce avea el nu te puteai aștepta să se încadreze în schema cunoscută.

Recunosc: doream să aud ceea ce am auzit.

Chiar și cu ușa închisă, am recunoscut emisiunea.

– Uite-l, Tennessee! E al tău!

Apoi bubuitura unei puști și țiuitul glontelui ricoșînd, urmate de aceeași voce strigînd triumfătoare:

– Nimerit! Nimerit, la fix!

Asculta programul ABC 790 kilocicli, iar emisiunea era Tennessee Jed, unul din seri-alele mele favorite în anii patruzeci, un western pe care nu-l mai ascultasem de douăzeci de ani, pentru că nu mai exista de douăzeci de ani.

M-am așezat pe ultima treaptă a scîrilor, acolo, în casa Kinzerilor, și am ascultat episodul. Nu era o reluare a unei emisiuni vechi, pentru că se făceau referiri la descoperiri tehnologice și culturale recente, precum și cuvinte ce nu existaseră în limbajul de zi cu zi al anilor patruzeci: aerosoli, spray, laser, Tanzania.

Nu puteam ignora faptele. Jefty asculta un episod nou al lui Tennessee Jed.

Am alergat jos pe scară, apoi am ieșit pe ușă și m-am dus la mașină. Leona trebuie să fi fost la bucătărie. Am întors cheia, am deschis radioul și am căutat pe scală 790 kilocicli. Programul ABC. Muzică rock.

Am stat cîteva clipe, apoi am căutat, încet, pe toată scala... Muzică, știri, interviuri. Nici un Tennessee Jed. Și era un Blaupunkt, cel mai bun radio pe care îl putusem găsi. Nu scăpa nici o stație locală. Pur și simplu, nu exista!

După o vreme, am închis radioul și

motorul, și m-am întors încetîșor pe scări. M-am așezat pe treapta de sus și am ascultat. Era minunat.

Antrenant, plin de imaginație, plin de tot ce-mi amintea că este bun în teatrul radiofonic. Era modern. Nu o reluare antică pentru acei ascultători care tînjeau după zilele de altădată, ci o emisiune nouă, cu aceleași voci, care rămăseseră însă tinere și proaspete. Pînă și reclamele erau pentru produse noi, dar nu de prost gust și insultătoare cum auzi la radio în ziua de astăzi.

Cînd Tennessee Jed s-a terminat la 5:00, l-am auzit pe Jefty căuțînd pe scala radioului, pînă cînd am auzit vocea familiară a crainicului Glenn Riggs izbucnind: Și lată-l pe Hop Harrigan Asul zborurilor! Apoi, sunetul unui avion în luptă. Era un avion cu propulsie, nu un reactor! Nu sunetul cu care sînt crescuți copiii de astăzi, ci sunetul cu care am crescut eu, zgomotul adevărat al unui avion, înormăind, mărindu-și turajia, dînd rateuri, avioanele G-8 pe care zburau Așii, Căpitanul Midnight și Hop Harrigan. Apoi l-am auzit pe Hop:

– CX-4 către turnul de control! CX-4 către turnul de control! Recepție!

O pauză, apoi:

– Okay..., lată-l pe Hop Harrigan!

Iar Jefty, care avea aceleași probleme ca toți copiii anilor patruzeci în a-și asculta favoriții, la aceeași oră pe programe diferite, după ce își arătă respectul față de Hop Harrigan și Tank Tinker, schimbă lungimea de undă și reveni la ABC, unde am auzit sunetul grav al unui gong, cacofonia sălbatică a unor pălăvrăgeli chinezești lipsite de sens, iar crainicul exclamă: T-e-e-e-ry și pirații!

Stăteam acolo pe scară și-i ascultam pe Terry și Connie, Flip Corkin și, să mă bată Dumnezeu, Agnes Moorehead ca Lady Dragon, toți într-o aventură nouă, situată într-o Chină comunistă ce nu exista în 1937; cînd Milton Caniff lansase serialul oriental, cu pirați fluviali, Chiang Kai-shek, mandarini și imperialismul naiv al diplomaților americani.

Am stat și am ascultat toată emisiunea, apoi Superman, o parte din Jack Armstrong,

Dragoș COJOCARU

Păianjenul

Îl cumpărase de la raionul de jucării. Era mic, de plastic, negru-albăstrui. Avea doi ochii roșii și o cruce albă pe spate.

Îl pusese pe o măsuță în sufragerie și acum îl privea.

Într-un tîrziu, ridicîndu-și privirea de la păianjen, începuse să se gîndească la evenimintele zilei. Își aminti de înfrîngerea de la fotbal. „Desigur, arbitrul fusese cauza”. Își coborî privirea la păianjen. „Dacă ar fi viu”, gîndi Nic, l-aș arunca arbitrului în cap”.

„Dacă ar mișca măcar un picior!” Își concentra privirea asupra picioarelor din față ale păianjenului. „Poate că mișcă!” Și văzu cu teamă cum un picior se ridică și rămase în er. Trase un urlet în timp ce se arunca înapoi. Fotoliul pe care stătea se răsturnă și Nic se pomeni pe covor.

Darring! Telefonul suna. Nic ridică receptorul.

– Alo?

– Alo, Nic! Tu ești?

– Era Andrei.

– Da, eu, ce s-ntîmplat?

– Nimic. Doream să-ți spun: La mulți ani! E ziua ta astăzi.

– Da Andii... Mulțumesc, eu... uitasem.

– Pe mîine, Nic! La revedere!

– La revedere!

Puse receptorul în furcă și-și pironi privirea asupra păianjenului. „Cum putea să miște?” Se apropie. Picioarele stăteau la locul lor. Îi împunse corpul cu o furculiță. Nimic. „O halucinație”, își spuse Nic. Se așeză în fotoliu, privind păianjenul. „Dacă ar mișca!!!”

În aceeași clipă, ochii roșii începură să clipească ușor. Picioarele se întinseră. Încălețit, Nic, privea creatura ce se trezise la viață. Păianjenul făcu un pas nesigur și apoi se îndreptă spre el.

Îngrozit, rămase cu privirea ațintită asupra păianjenului. Păianjenul simți căldura mîinii pe care care sărise. Își înfipse colții în ea, vîrsîndu-și veninul din glandă.

Veninul acționa cu repeziciune. Nic își coborî pleoapele și se prăbuși în scaun. Păianjenul căzu pe cover. Corpul lui de plastic mai sări de cîteva ori și rămase nemișcat. Corpul de plexiglas al lui Nic căzu de pe scaun și rămase nemișcat.

Nr. Dragoș Cojocaru este unul dintre realizatorii suplimentului săptămînelui Super Nova care apare la facl. Din grașeală în nr. trecut al JSF a apărut numele Dragoș Moldovan

Adevăratul băiat american și o parte din Căpitanul Midnight, iar John Kinzer a venit acasă, dar nici el, nici Leona n-au urcat ca să vadă ce e cu mine, sau unde era Jefty; am stat și mi-am dat seama că începusem să plîng și nu mă puteam opri. Stăteam acolo, cu lacrimile curgîndu-mi pe față, pe colțurile gurii, stăteam și plîngeam, pînă cînd Jefty m-a auzit, a deschis ușa, m-a văzut și a ieșit, privindu-mă cu o nedumerire copilărească. Azeam programul Mutual care transmitea muzica din Tom Mix: „Cînd e vremea ceaiului în Texas și mugurii-nfloresc”, iar Jefty mi-a pus mîna pe umăr, mi-a zîmbit și a spus:

– Ce faci, Donny? Nu vrei să intri, să ascultăm împreună la radio?

Hume neagă existența unui spațiu absolut, în care fiecare lucru își are locul său; Borges neagă existența unui singur timp, în care sînt legate toate evenimintele.

Jefty recepționa programele de radio dintr-un loc care, logic, conform schemei naturale a universului spațio-temporal conceput de Einstein, nu putea exista. Dar asta nu era totul. Primea prin poștă premii pe care nu le mai fabrica nimeni. Citea comicsuri care se desființaseră de două decenii. Vedeau filme cu actori morți de douăzeci de ani. El era receptorul final al bucuriilor și plăcerilor nesfîrșite ale trecutului, pe care lumea le abandonase pe parcurs. În zborul ei, razant, sinucigaș, apre Noul Viitor, lumea aruncase leștul fericirii simple, turnase beton peste maidanele copilăriei, își azvîrlise spiridușii răzleți, dar, în mod miraculos, toate acestea reînviu în prezent prin Jefty. Reînviu, înnoite, tradițiile se mențineau, însă deveniseră contemporane. Jefty era Aladinul a cărui proprie persoană era lampa magică a realității sale.

Și mă lua cu el, în lumea lui.

Pentru că avea încredere în mine.

Aveam la dejun Fulgi pufoși de grîu și Ovaltin cald, pe care îl beam din ceștile Micuței Orfane Annie, fabricate în acest an. Mergeam la filme și în timp ce toată lumea urmărea o comedie cu Goldie Hawn și Rayn O'Neal, Jefty și cu mine ne desfătăm cu Humphrey Bogart în rolul hoțului profesionist Parker din excelenta adaptare a lui John Houston după romanul lui Donald Westlake: **Pămîntul nimicirii**. În al doilea spectacol jucau Spencer Tracy, Carole Lombard și Laird Cregar într-o producție de Val-Lewton: **Leiningen împotriva furnicilor**.

De două ori pe lună, mergeam la standul de reviste și cumpăram ultimele numere din **Umbră**, **Doc Savage** și **Povestiri extraordinare**. Stăteam împreună cu Jefty și îi citeam din reviste. Îi plăceau noile romane scurte ale lui Henry Kuttner: „Visele lui Ahile” și seria nouă de povestiri ale lui Stanley G. Weinbaum, a căror acțiune se desfășura în universul Redurna al unei particule subatomice. În septembrie, am gustat serializarea în

Povestiri stranii a noului roman al lui Robert E. Howard Conan: **Insula celor negri**, iar în august am fost

puțin dezamăgiți de cea de-a patra năvelă a lui Edgar Rice Burroughs, din serialul **De pe Jupiter**, avîndu-l ca erou pe John Carter de Barsom: „Corsarii de pe Jupiter”. Dar editorul **Antologiei săptămînale** promisese că vor mai urma două episoade, iar asta a fost o dezvăluire atît de surprinzătoare pentru Jefty și mine, încît a risipit dezamăgirea inițială.

Citeam împreună comicsurile, și decisesem, separat, înainte de a discuta, că personajele favorite erau Bărbatul Păpușă, Băiatul Aerian și Movilă. Adoram, de asemenea, benzile lui George Carlson în **Jingle Jangle Comics**, în special aventurile Prințului Plăcintă din Pretzleburg, pe care le citeam împreună și rîdeam, deși trebuia să-i explic lui Jefty unele poante mai subtile.

Cum să vă explic? Nu pot... Am făcut destulă fizică la facultate ca să emit unele

Lucrurile din trecut el le știa ca noi și proaspete, iar eu le puteam încerca numai în compania lui. Iar membrana dintre cele două lumi devenea tot mai subțire, mai luminoasă și transparentă. Aveam tot ce era mai bun din ambele lucruri. Și, cumva, știam că nu pot transfera nimic dintr-una în cealaltă.

Uitînd asta, pentru un singur moment, îl trădam pe Jefty și sfîrșeam totul.

Bucurîndu-mă atît de mult, am devenit nepăsător, uitam de fragilitatea relațiilor dintre lumea lui Jefty și lumea mea. Există un motiv pentru care prezentul invidiază trecutul. Nu l-am înțeles niciodată. Nicăieri în cărțile despre lumea animală, unde supraviețuirea se decide în bătăliile dintre gheare și colți, tentacule și săculeți cu otravă, nu există atîta ferocitate cum este cea pe care prezentul o năpustește asupra trecutului. Nicăieri nu există o descoperire amănunțită a felului în care prezentul îl așteaptă pe Ce-A-Fost, îl așteaptă să devină Chiar-Acum, ca să-l sfîșie cu fălcile lui nemiloase.

Cine putea cunoaște un astfel de lucru... indiferent la ce vîrstă... și cu atît mai puțin la vîrsta mea... cine putea înțelege un astfel de lucru?

Încerc să mă dezvinovățesc. Nu pot. A fost vina mea.

Era într-o simbătă după-amiaza.

– Ce joacă azi? l-am întrebat în mașină, în timp ce ne îndreptam spre centru.

Mă privi și-mi zîmbi larg și frumos.

– Key Manyard în **Justiția glonțului și Omul demolat**.

Continua să zîmbească încîntat. L-am privit neîncetător.

– Glumești! am exclamat, în culmea încîntării. OMUL DEMO-LAT al lui Bester?

Încuviință din cap, bucuros de bucuria mea. Știa că era una din cărțile mele favorite.

– Uau! E extra!

– Extra-super, făcu el.

– Cu cine?

– Franchot Tone, Evelyn Keyes, Lionel Barrymore și Elisha Cook Jr.

Știa mai multe despre actorii de cinema, decît știusem eu vreodată. Cunoștea interpretii din toate filmele pe care le văzuse. Chiar și pe cei din rolurile secundare.

– Și desene animate?

– Trei: **Micuța Lulu**, **Rățoiul Donald** și **Bugs Bunny**.

– Ohoho! am exclamat.

Zimbeam larg. Apoi am privit în jos și am văzut sub scaun teancul de chitanțe. Uitasem să le las la magazin.

– Trebuie să trecem pe la Centru, i-am spus. Am de lăsat ceva acolo. Nu-mi ia decît un minut.

– Bine, făcu Jefty. Dar nu întîrziem, nu?

– Poți să faci pariu, i-am răspuns.

(va urma)

Traducere de
Mihai Dan PAVELESCU

ipoteze, dar presupun că sînt greșite în totalitate. Uneori, legile conservării energiei sînt anulate. Acestea sînt legile pe care fizicienii le numesc „ușor alterate”. Probabil că Jefty era un catalizator pentru „ușoara alterare” a legilor conservării, despre care abia acum începem să ne dăm seama că există. Am încercat să citesc cîte ceva din domeniu – dezintegrarea mezonică de un tip „interzis”: dezintegrarea gama care nu include mezonul neutrino printre produsele ei – dar nu am întîlnit nimic, nici ultimele comunicări ale Institutului Elvețian pentru Cercetare Nucleară de lîngă Zurich nu m-au lămurit. Eram îndreptat spre o vagă recunoaștere a filozofiei potrivit căreia numele adevărat al științei este magie.

Nici o explicație, dar o viață fericită.

Cea mai fericită parte a vieții mele.

Aveam lumea „reală”, lumea magazinului meu, a prietenilor mei, a familiei mele, lumea profitului & pierderii, a taxelor și a serilor cu femei tinere care vorbesc despre cumpărături, sau ONU, sau scumpirea cafelei și a mașinilor de gătit cu microunde. Și aveam lumea lui Jefty, în care existam doar cînd eram cu el.

NOILE FRONTIERE ALE POSIBILULUI

Jacques BERGIER

7. Nu este încă posibil să se producă aur. În loc de cuvântul „încă” ar trebui să se scrie „în mod rentabil”.

Există diferite metode de a sintetiza aur, dar la costuri de producție foarte ridicate. Iar o reacție de tipul: bor + tungsten = aur, pare chiar industrializabilă. Au fost făcute deja calcule: în urma unor foarte mari investiții, s-ar putea construi fabrici capabile să producă aur la circa 60% din costul său actual. Numai un guvern ar putea dispune de asemenea sume și s-ar putea ca unele state să fi realizat practic acest lucru, în mod clandestin. Este deci probabil ca, chiar înainte de sfârșitul secolului, aurul să fie fabricat în mod curent și astfel să-și piardă valoarea sa de metal campion.

8. Nu e posibil să se prevadă cutremurele. Încă o dată ne găsim în fața unei probleme prea complexe, care riscă să rămână astfel încă mult timp, sau, poate chiar pentru totdeauna. Această problemă e mai dificilă chiar decât aceea a prevederii timpului atmosferic, deoarece despre cutremure știm și mai puține lucruri.

În legătură cu acest lucru, voi cita un fragment din neliniștitorul eseu „Cum se tulbură natura” – „Care e cauza cutremurelor? În cursul erelor geologice, distribuția neregulată a elementelor radioactive, producătoare de căldură în straturile de rocă, a produs diferențe de temperatură sub scoarța terestră. În continente, granitul și alte roci similare conțin elemente radioactive concentrate foarte aproape de suprafață. În regiunile suboceane, nu s-a produs o concentrare analoagă, deci, aceste zone pot prezenta diferențe de temperatură mai mari de 100 ° C, față de regiunile subcontinentale din dreptul lor. Variații atât de mari de temperatură de-a lungul unei linii orizontale, datorate diferențelor în distribuția verticală a elementelor generatoare de căldură, determină forțe de natură termică, care produc tensiuni analoage celor care fac să se spargă un pahar plin cu apă fierbinte. Aceste tensiuni pot fi preluate de un flux lent de substanță viscoasă, conducătoare de căldură, care există la mari adâncimi și care, după majoritatea geofizicienilor provoacă deriva continentelor. Tensiunea își poate găsi o ieșire și prin ruperea straturilor sau prin mișcările pe care le fac rocile din apropierea unor fisuri antice. Mișcarea de-a lungul unei fisuri iradiază energia în exterior și rezultatul este un cutremur: 200 megatone de energie eliberate doar pe parcursul unui an calendaristic. Energia eliberată depinde de volumul substanțelor implicate în acțiune. Cutremurele cele mai puternice se produc de-a lungul unor fisuri de 1000 de kilometri, în timp ce cele mai mici, urmează fisuri de 1 km sau chiar mai puțin. Cele mai importante cutremure au tendința să se dispună de-a lungul a două centuri importante. Prima – de-a lungul căreia se eliberează circa 85% din energia cutremurelor terestre - face înconjurul Pacificului, atingând țărilor de pe coastele sale:

Japonia, coasta occidentală a Americii de Nord etc. Cealaltă traversează Mediterana și se întinde cu prima în Indonezia, după ce a traversat Asia. Dar s-a constatat că și în regiunile „sigure” se produc cutremure. Este exemplul cutremurului din 1811-1812 din New Madrid, care a devastat, din senin, o întreagă regiune americană; pierderile de vieți omenești au fost totuși foarte puține, datorită slabei densități a populației. Astăzi, cunoștințele noastre asupra mecanismelor fundamentale ale cutremurelor și a metodelor de prevenire sau împiedicare a consecințelor lor sînt încă limitate. Abia acum cîțiva ani au fost inițiate discuții cu privire la prevederea cutremurelor. Eforturi speciale se fac în acest domeniu în Japonia și în SUA. Metodele actuale de prevenire a cutremurelor se bazează pe relevarea schimbărilor de tensiune în materia rocilor care înconjoară fisurile generatoare de cutremure, cunoscute. Este sigur, deocamdată, că, înainte de seism, tensiunea în aceste roci crește”.

Fragmentul demonstrează elocvent stadiul în care ne aflăm în acest domeniu. Poate se vor inventa, pînă la urmă, instrumente care să poată măsura și analiza tensiunile straturilor de mare adîncime; poate nu se vor inventa decât într-un viitor foarte îndepărtat. Prevederea sigură a cutremurelor este deci, departe, foarte departe, mult dincolo de frontierele posibilului. Cît despre prevederea cutremurelor pe baza mișcării și pozițiilor relative ale planetelor, totul nu e decât o formă mai sofisticată a astrologiei, o simplă excocherie.

9. Nu se pot construi mașini de tradus automat. O asemenea informație are toate șansele să vă scandalizeze. S-a vorbit atît de mult despre computere traducătoare, fie în articolele de popularizare a științei, fie în lucrări științifice originale, încît foarte multă lume crede că, pentru realizarea lor, mai sînt necesare doar perfecționări neînsemnate. Din păcate, există serioase motive să fim sceptici.

Cel care a expus acum cîțiva ani aceste motive a fost savantul american Mortimer Taube. Și, din cîte știu eu, raționamentul său nu a fost încă infirmat.

Înainte de Taube, se credea că unitatea de bază, cuanta de limbaj ar fi cuvîntul. Ceea ce înseamnă că s-ar putea construi mașini care, dotate cu o memorie foarte vastă, pot acumula un număr suficient de mare de cuvinte cu care să opereze; ea ar fi tradus textul mot-a-mot (cuvînt cu cuvînt), iar în final ar fi făcut o revizie generală a versiunii traduse, ținînd cont de gramaticile și sintaxele respectivelor limbi. Dar Taube a demonstrat că unitatea fundamentală a gîndirii (și a limbajului) nu este cuvîntul, ci fraza. Ar trebui deci ca mașina să memoreze toate frazele posibile; calculele demonstrează că, în felul acesta, pentru a traduce, de pildă, din franceză în engleză sau invers, folosind cele mai moderne sisteme de înmagazinare a informației, ne-ar trebui o mașină ceva mai

mare decât globul terestru! S-ar părea că, din nefericire, ne găsim într-adevăr în fața unei imposibilități prin definiție. Dacă nu se va găsi un mod de a infirma raționamentul lui Taube, mă tem că nu vor apare niciodată mașini automate de tradus și nici telefoane-traducătoare, care ar fi făcut ca franceza în care s-ar fi vorbit la Paris să sosească la New York sub formă de engleză.

10. Nu se va putea realiza niciodată un ecran gravitațional. Aici sînt absolut sigur că e vorba despre o imposibilitate prin definiție; doar dacă... dar să nu începem cu sfîrșitul.

Actualmente, știința nu a lămurit deloc cum se propagă gravitația. Se admite că e o deformare a spațiului, dar asta e la fel de adevărat pentru cîmpul electric ca și pentru cel magnetic; și, în timp ce acestea două pot fi întrerupte, nimic nu poate întrerupe (ecrana) cîmpul gravitațional. În SF (v., de exemplu, „Primii oameni în Lună” – H.G.Wells) se întîlnesc adesea ecrane gravitaționale care întrerup acțiunea gravitației Terrei asupra unui corp (o navă cosmică, de pildă), permițîndu-i astfel să-și ia zborul.

Apare însă următoarea obiecție: să presupunem o placă (un ecran) prin care cîmpul gravitațional nu poate trece. Pe marginea plăcii, instalăm o roată astfel încît jumătate din ea să se afle deasupra plăcii, iar jumătate în afara ei; roata e deci dispusă vertical, pe un ax orizontal, în jurul căreia se poate învîrți. Jumătate din roată, fiind mai grea, va tinde să cadă, în timp ce cealaltă jumătate va ieși de după placă și se va găsi din nou supusă gravitației. În felul acesta, roata se va învîrți la infinit: un perpetuum mobile, deci, care este riguros interzis de legea conservării energiei. Ori asta pare să interzică pentru totdeauna ecranul gravitațional. Cel puțin, asta e părerea mea. Exemplul de mai sus îl veți găsi, de altfel, în toate cărțile care se ocupă de problemă. Și totuși...

Expuneam într-o zi această demonstrație unui fizician eminent, cu care discutam despre literatura științifico-fantastică. Și fizicianul (care preferă, deocamdată, să-și păstreze anonimatul) mi-a spus: „Această demonstrație nu mă convinge. E absolut posibil ca gravitația, ca și lumina, să producă pe marginile unui ecran fenomene de refracție. În acest caz, roata nu s-ar putea învîrți, dar astronava se va putea ridica, cu condiția ca, natural, ecranul antigravitațional să fi fost construit astfel încît să poată elibera energia echivalentă celei necesare pentru a imprima navei 11,3 km/s (viteza necesară navei pentru a se desprinde, în mod normal, de pămînt).

La ora actuală, cînd cunoștințele noastre în domeniu se caracterizează mai ales prin ignoranță, nu cred că putem nici să acceptăm, nici să contrazicem o astfel de obiecție. De aceea, continui să susțin că ecranul gravitațional e imposibil prin definiție. Dar s-ar putea să greșesc.

(va urma)

Traducere de Mihail IONESCU

Deoarece principalul defect al actualei societăți îl reprezintă lipsa banilor, încercăm prin acest nou sistem de abonamente să recompensăm într-o mică măsură fidelitatea pe care unii dintre dumneavoastră o au față de noi. E drept că la acest lucru contribuie din plin hazarul, dar...

1. primii 10 abonați pe 1994 vor primi câte un poster A 3 după o pictură celebră la alegere (din cele care au fost deja publicate) ale unor pictori renumiți (H. Giger, B. Vallejo, DiMaccio, Ken Kelly etc.) 2. al 100-lea abonat va primi gratuit un afiș al unui film sf apărut în România 3. abonații

cu nr 100,200,300,400,...900 vor participa la o tombolă specială care va avea ca premiu un disc soundtrack STAR TREK 4. cel cu numărul 1000 va beneficia de un desen original semnat de unul dintre graficienii cu care colaborăm 5. cel care va avea

ABONAMENT 1994

numărul 5000 va primi o carte a unui autor român cu autograf 6. afișe de film, casete cu muzică electronică, albume de artă, invitații la diferite reuniuni și consfătuiri sf, vor reveni celor la care numărul abonamentului se va ter-

mina în...13 7. la sfârșitul anului va avea loc o tragere la sorți la care vor participa toți abonații revistei; premiul constă într-un număr special, bibliofil, purtând semnătura autorilor, a redactorilor Jurnalului și a tipografilor care îl vor realiza.

Fiecare abonat trebuie să trimită pe adresa redacției o copie xerox a chitanței reprezentând contravaloarea unui abonament pe minim 4 luni, precum și numele, adresa exactă, nr. de telefon și eventualele sugestii. Jurnalul SF este înscris în catalogul presei la poziția 2128.

ÎN NUMĂRUL VIITOR

Robert
SILVERBERG
Norman
SPINRAD

Avalanșă în eter

Iată că odată cu avalanșa editorială urmează o avalanșă de noi emisiuni dedicate sf-ului. La Timișoara Darius H. Luca girează la postul de televiziune prin cablu o emisiune săptămânală avînd (lucru mai puțin obișnuit) o durată variabilă: 15-30 minute. La Brașov pe Canalul P + Lungeanu Ioan și Călin Giurgiu prezintă o emisiune de sf în fiecare luni. Pe lângă aceste emisiuni de televiziune ne-au sosit ecouri și despre două noi emisiuni de radio: în Buzău- Mugur Cornilă, respectiv Brașov- Florin Ursu.

Con-uri hispanice

7-18 martie: "Fanzines: the old and unforgettable glories" (Exhibition and sale), Futurama Bookshop; "First exhibition: comic by computer" (Exhibition), Futurama Bookshop and Casa de la Cultura.

1-18 iunie: "Science fiction and fantasy: national authors" (Exhibition and sale), Futurama, Telio and Soriano bookshops.

Adresa este: Grupo Gandiva, Apdo, Correos 70, 46 120- ALBORAYA (VALENCIA), SPAIN

EUROCON

Începînd cu data de 1 Ianuarie a.c. taxa de participare la euRoCon s-a majorat de la echivalentul a 5 dolari americani la echivalentul - la cursul zilei - a 8 dolari. Taxa trebuie achitată prin mandat postal pe numele lui Szaez Geza.

IMPORTANT

20 000 de lei pentru cea mai bună proză sf. Lucrările trebuie expediate pe adresa redacției JSF pînă la data de 20 martie a.c. Condiții de participare: textul trebuie dactilografiat la două rînduri, să aibă minim 30 de pagini dactilo, maxim 40. Taxa de participare este de 2500 lei, care va fi expediată pe adresa redacției, pe numele Adrian Bănuța. În afara prozei fiecare concurent trebuie să trimită obligatoriu o fotografie și o autobiografie.

Pentru EuRoCon JSF pregătește un număr color în 24 sau 36 de pagini. Cei care doresc să trimită proze, grafică sau picturi color sînt rugați să o facă pînă la data de 20 martie. Lucrările de proză nu trebuie să depășească 15 pag. și trebuie să aibă și varianta în franceză, germană sau engleză.

Ionuț BĂNUȚA

HADON - personaj de heroic-fantasy, erou al ciclului omonim al lui Philip Jose Farmer, originar din fabuloasa țară Opar.

HANDICAPAT - persoană aflată în inferioritate față de ceilalți oameni, datorită unor defecte înnăscute sau cauzate, de ordin fizic sau intelectual. Personajul este tratat cu simpatie în literatura sf: THEODORE STURGEON - *MORE THAN HUMAN*, FREDRICK POHL și C. M. KORNBLUTH - *THE MEETING*, JUDITH MERRILL - *THAT ONLY A MOTHER*, SCOTT BAKER - *SYMBIOTE'S CROWN*

HARD SCIENCE - tip de scriere sf în care pe prim plan se situează prezentarea de cele mai multe ori în detaliu a argumentelor de ordin științific, acțiunea subordonîndu-se strict acestora.. Cînd autorul, în general om de știință, este dublat și de un literat cu talent, narațiunea se citește cu plăcere ca orice text literar. Este cazul scrierilor lui Jules Verne, Isaac Asimov, Larry Niven, I.A. Efremov, Vladimir Nemțov, Artur Clarke, Ion Minzatu.

Din păcate, acest curent este animat de o masă numeroasă de autori care cred că enunțarea argumentelor științifice, descrierea detaliată a unor instalații, relatarea unor experimente, sînt suficiente pentru asigurarea unei intrigi literare. Rezultatul este dezolant, lucrările respective apropiindu-se mai mult de lucrările de popularizare a științei, cu o acțiune anostă pentru cititorul neavizat, cu personaje schematice, cu un dialog pe cît de doct, pe atît de plat. Acești autori uită că literatura sf este în primul rînd literatură și că ficțiunea literară nu trebuie, și nu poate să fie apreciată după criteriile științei; că un text sf nu este nici un manual școlar nici un curs universitar.

În ceea ce privește sf-ul românesc vom spune că acest curent, în formă pseudoliterară, constituie încă trunchiul principal, fapt ilustrat și de tendința de înlocuire a termenului de sf cu cel de anticipație tehnico-științifică.

HARPIE - monstru fabulos (în mitologia greacă) reprezentat sub forma unei femei înaripate, cu trup și gheare de vultur. Face parte din accesoriile povestirilor heroic-fantasy. În unele scrieri ale lui Farmer deține un rol important, pozitiv sau negativ.

HEROIC - FANTASY - (epopee fantastică) - gen al literaturii sf referindu-se la un anumit tip de scrieri apropiate legendelor cavaleresti tradiționale și saga nordice. Acțiunea se derulează în cadrul natural al unor lumi nelocalizate temporal sau spațial, baroce și medievale, sălbatice și exotice, în care vrăjitoria și magia sînt practici curente, beneficiind de toate atribuțiile unor științe exacte, economia este în general de tip rural, arhitectura este reprezentată prin castele fortificate, edificii ciclopeene sau temple dedicate unor zeități malefice și singeroase. Personajele sînt pitorești - nobili și seniori cruzi și singeroși, negustori și rețegi și necinștiți, marinari sălbatci, preoți ai unor culturi păgîne și neliniștitoare, magicieni și vrăjitori, războinici brutali și gladiatori, sclavi și vasali, femei, foarte multe femei, toate frumoase, mai mult sau mai puțin periculoase. Zeli și demonii sînt personaje ce intervin deseori în derularea acțiunii, răspunzînd invocărilor ce le sînt adresate. Păduri seculare și întunecate, munți abrupti și cețoși sau cîmpii

însorite găzduiesc alături de speciile cunoscute, reprezentanți ai bestiariului fabulos (dragoni, licorn, himere, centauri, sirene) sau alte ființe de legendă sau specific occidental (germanic, scandinav sau celt) cum sînt - ciclopi, zîne, ieie, gnomi. Eroi principalii, înzestrați cu puteri herculane sau însuși magice care îi apropie de zeli, sînt de o virilitate agresivă și își ating țelurile prin forță sau viclenie. Marii autori ai acestui gen sînt - Jack Vance, Fritz Leiber, Robert E. Howard, Clark Ashton Smith, Lin Carter, Roger Zelazny, Poul Anderson, E. R. Burroughs și alții.

Principalele titluri, reprezentative prin modul exemplar de tratare al temei -

- Jack Vance ciclul *THE EYES OF THE OVERLORD*, ciclul *LYONESSE, THE WORLD THINKER, THE DYING EARTH, TEMPLE OF HAN, THE LAST CASTLE*

- ROBERT E. HOWARD ciclul *CONAN THE CIMERIAN, KING KULL, THE DARK MAN, THE GODS OF BEL SAGOTH*

- CLARK A. SMITH - ciclul *ZATIQUE, DARK CRISTAL, THE VOYAGES OF KING EUROVAN, THE EMPIRE OF NECROMANCERS, THE RETURN OF THE SORCEROR*

- LIN CARTER - ciclul *CONAN, CICLUL WORLD S END*, ciclul *SIMRANA, THE DREAM WORLD, THE GODS OF NIOM PARMA, THE FLAME OF IRIDOR, THIEF OF THOT, QUEST OF KADJI*

- ROGER ZELAZNY - *THE CRONICLES OF AMBER*, ciclul *CREATURES OF LIGHT AND DARKNESS*, ciclul *LORD OF LIGHT, THE DREAM MASTER, THIS IMMORTAL, THE ISLE OF DEAD, JACK OF SHADOWS*

- MICHAEL MOORCOCK - ciclul *ELRIC THE NECROMANCER*, ciclul *CHRONICLES OF CORUM*, ciclul *CRONICLES OF CASTLE BRASS*, ciclul *THE HAWK LORDS, THE ICE SCHOONER*, ciclul *THE RUNESTAFF*

- PHILIP JOSE FARMER - ciclul *WORLD OF TIERS*, ciclul *HADON OF OPAR, DARK IS THE SUN*

- E. R. BURROUGHS - ciclul *JOHN CARTER*, ciclul *PELLUCIDAR*, ciclul *VENUS*, unele episoade ale ciclului *TARZAN*

- LYON SPRAGUE DE CAMP - ciclul *POSEIDONIS*, ciclul *IRAZ*, ciclul *CONAN, THE MERMAN*

- POUL ANDERSON - *THE HIGH CRUSADE, OPERATION CHANGELING, OPERATION CHAOS, THE MERMAN'S CHILDREN*

- CLIFFORD SIMAK - *SHAKESPEARE'S PLANET, THE GOBLIN RESERVATION, A CHOICE OF GODS, ENCHANTED PILGRIMAGE*

Genul a fost abordat cu succes și de autorii tradiționali cum ar fi: Ursula K. Le Guin, Robert Heinlein, Allan D. Foster, Kurt Steiner, Vladimir Colin

o HETEROMORF - în cazul sf aspectul este diferit de cel uman, concept opus celui care îl imaginează pe extraterestri sau pe roboți asemănători omului.

Mihaela și Cristian IONESCU

Teme și motive
SF